

GEORGE R. R. MARTIN

HRA O TRŮNY

George R. R. Martin

HRA O TRŮNY

Kníha první
Píseň ledu a ohně

TALPRESS

Copyright © 1996 by George R. R. Martin
Translation © 2000 by Hana B ezáková
Cover © 2013 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-516-8

Tahle je pro Melindu

JIH

Mapu namaloval
James Sinclair

SEVER

Zamrzlé pobřeží

Záliv ledu

Medvědí ostrov

Víci les

Thorhenův dvůr

Území mohylových hrobů

Zelezné ostrovy

Mořská stráž

Řekotočí

Začarovaný hvozď

Stínová věž

Černý hrad

Východní hlídka u moře

Tulení záliv

Poslední řeka

Karská bašta

Hrůzov

Zimohrad

Bílý přístav

Kailinská držba

Šije

Stráž u šedé vody

Dvojčata

Zelený bodec

Modrý bodec

Červený bodec

S

Bílý nůz

Kousanec

Tři sestry

Prsty

Orlí hnízdo

Krvavá brána

Vdovina stráž

Údolí Artym

Mapu namaloval James Sinclair

PROLOG

Měli bychom se vydat zpátky," zamumlal Gared, když začal les kolem nich tmavnout. „Ti divocí jsou mrtví.“ „Ty máš z mrtvých strach?“ zeptal se ho ser* Waymar Royce s mírným náznakem úsměvu.

Gared na jeho uštěpačnou poznámku nereagoval. Byl to starý muž, po padesátce, a viděl už odcházet a přicházet mnoho urozených pánů. „Mrtví jsou mrtví,“ utrousil jen. „Od mrtvých raději dál.“

„Opravdu jsou mrtví?“ zeptal se Royce tiše. „Jaký důkaz o tom máme?“

„Will je viděl,“ odpověděl Gared. „Když Will říká, že jsou mrtví, je to pro mě dostatečný důkaz.“

Will věděl, že dřív nebo později ho do své hádky zatáhnou. Přál si, aby to bylo spíš později než dřív. „Moje matka mi říkávala, že mrtví nezpívají písně,“ vložil se do rozhovoru.

„Moje kojná říkávala to samé, Wille,“ opáčil Royce. „Nikdy nevěř tomu, co slyšíš u ženského prsu. Jsou věci, kterým se můžeme naučit dokonce i od mrtvých.“ Jeho hlas se odrážel ozvěnou, až příliš hlasitý v soumrákném lese.

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ poznamenal Gared. „Osm dní, možná devět. A padá noc.“

* V zájmu zachování autentičnosti textu jsme v díle ponechali z jazykového hlediska starší a v originále použitý titul „ser“ namísto novodobějšího „sir“, který i podle autora lépe vystihuje atmosféru jeho světa.

Ser Waymar Royce bez zájmu pohlédl na oblohu. „Padá takhle každý den v tuhle dobu. Ty se tmy bojíš, Garede?“

Will viděl Garedova stažená ústa a stěží potlačovaný hněv v jeho očích pod silnou černou kápí pláště. Gared u Noční hlídky strávil čtyřicet let, jako chlapec a jako muž, a nebyl zvyklý na to, aby jeho slova někdo znevažoval. A přesto to nebylo všechno. Pod zraněnou pýchou byl Will schopen vycítit ve starším muži ještě cosi jiného. Bylo to takřka hmatatelné; nervózní napětí, které se nebezpečně blížilo strachu.

Will jeho nepříjemné pocity sdílel. Sám na Zdi strávil čtyři roky. Když ho za ni poslali poprvé, vybavily se mu všechny staré historky, které kdy slyšel, a jeho vnitřnosti se proměnily ve vodu. Po návratu si sám ze sebe tropil žerty a smál se tomu. Nyní byl veteránem stovky průzkumných výprav a nekonečná temná divočina, kterou lidé z jihu zvali Začarovaným hvozdem, pro něj už neměla žádné hrůzy.

Až do dnešního večera. Dnes večer to bylo jaksi jiné. Zároveň s temnotou se přikradlo cosi, z čeho mu naskakovala husí kůže po těle a ježily se mu vlasy vzadu na zátylku. Devět dnů putovali na sever a na severozápad a znovu na sever, dál a dál od Zdi, po stopách skupiny divokých nájezdníků. Každého dne to bylo horší než v den, který mu předcházel. Dnes to bylo nejhorší. Ze severu skučel studený vích, ve kterém stromy sténaly, ševelily a hýbaly se jako živé věci. Celý den měl Will pocit, jako by ho něco pozorovalo, něco studeného a neúprosného, něco, co ho nemělo rádo. Gared to cítil taky. Will netoužil po ničem jiném, než aby se rozjeli úprkem zpátky do bezpečí Zdi, ale o tento pocit se se svým velitelem dělit nemohl.

Zvláště ne s velitelem, jako je tenhle.

Ser Waymar Royce byl nejmladším synem z prastarého rodu s příliš mnoha dědici. Byl to pohledný osmnáctiletý mladík s šedýma očima, půvabný a štíhlý jako čepel nože. Jedoucí na obrovitém válečném oři v barvě noci se rytíř nad Willem i Garedem na jejich malých koních přímo tyčil. Měl na sobě vysoké jezdecké boty z černé kůže, černé vlněné kamaše, černé rukavice z krtčí kůže a jemný, poddajný kabátec z lesknoucích se kovových černých kroužků nad vrstvami černé vlny a jemně vyčiněné kůže. Ser Waymar bratrstvu Noční hlídky odpřisáhl věrnost před ne-

celym půlrokem, ale nikdo nemohl říci, že by na svoje povolání nebyl připraven. Alespoň co se oblečení týkalo.

Jeho největší chloubou byl jeho plášť; ze soboliny, silný, černý a hebký jako hřích. „Vsadil bych se, že je všechny pozabíjel vlastní rukou, to tedy jo,“ povídal Gared v jídelně nad vínem, „usekal jim ty jejich malé hlavičky, náš mocný válečník.“ Všichni se tomu tenkrát smáli.

Je těžké přijímat rozkazy od muže, kterému se člověk směje nad číší vína, uvažoval Will, když seděl rozechvělý na svém koni. Gared má určitě stejné pocity.

„Mormont říkal, že je máme najít, a to jsme udělali,“ řekl Gared. „Jsou mrtví. Už nám nemůžou způsobit žádné problémy. Před námi je těžká cesta. Nelíbí se mi tohle počasí. Jestli začne sněžit, bude nám trvat čtrnáct dní, než se dostaneme zpátky, a sníh je to nejlepší, v co můžeme doufat. Zažil jsi někdy sněhovou bouři, můj pane?“

Zdálo se, že mladý lord ho neslyšel. Svým typickým poloznudeným, polonepřítomným způsobem sledoval prohlubující se šero. Will jezdíval s rytířem dost dlouho, aby pochopil, že je nejlepší neobtěžovat ho ničím, když se tváří takto. „Pověz mi ještě jednou, co jsi viděl, Wille. Všechny podrobnosti. Na nic nezapomeň.“

Předtím, než se dal Will k Noční hlídce, byl lovcem. Nu, ve skutečnosti spíš pytlákem. Panští jezdcí ho chytili při činu v lesích lorda Mallistera, právě když stahoval z kůže jednoho z pánových jelenů, a dali mu na výběr: buď se obléci do černého nebo přijít o ruku. Nikdo se nedokázal pohybovat lesem tak tiše jako Will, a černým bratřím netrvalo dlouho, než tento jeho skrytý talent objevili.

„Tábor je další dvě míle odsud, za tím hřebenem, hned vedle potoka,“ řekl Will. „Přiblížil jsem se k němu tak těsně, jak jsem se jen odvažoval. Je jich tam osm, mužů a žen. Žádné děti jsem neviděl. Postavili si přístřešek u skály. Je teď už důkladně zapadáný sněhem, ale přesto jsem ho rozlišil. Nehořel tam žádný oheň, i když ohniště bylo stále zřetelné jako den. Nikdo z nich se nehýbal. Žádný živý člověk nedokáže tak dlouho zůstat bez hnutí.“

„Viděl jsi nějakou krev?“

„Nu, vlastně ani ne,“ připustil Will.

„Viděl jsi tam zbraně?“

„Nějaké meče, pár luků. Jeden z mužů měl sekeru. Byla těžká, s dvojitým ostřím, pořádný zabijácký nástroj. Ležela na zemi vedle něho, hned u jeho ruky.“

„Všiml sis, jak tam ta těla ležela?“

Will pokrčil rameny. „Pár jich sedělo opřených o skálu. Většina jich ležela na zemi. Jako by tam padli.“

„Nebo spali,“ navrhl Royce.

„Padli,“ trval na svém Will. „Je tam jedna žena, nahoře v železostromu, napolo schovaná ve větvích. Hlídka.“ Pousmál se. „Dával jsem si pozor, aby si mě nevšimla. Když jsem se dostal blíž, uviděl jsem, že ani ona se nehýbe.“ Bezděčně se zachvěl.

„Máš třesavku?“ zeptal se Royce.

„Trochu,“ zamumlal Will. „To je tím větrem, můj pane.“

Mladý rytíř se ke svému ufnukanému doprovodu otočil zády. Mrazem přešlé listy kolem nich šeptaly ve větru a Royceův oř nepokojně pokračoval dál. „Co si myslíš, že ty lidi mohlo zabít, Garede?“ zeptal se ser Waymar nenuceně. Upravil si záhyby svého dlouhého sobolího pláště.

„Byl to mráz,“ odpověděl Garede s ocelovou jistotou. „Viděl jsem lidi mrznout minulou zimu a tu předtím, když jsem ještě byl napůl chlapec. Každý mluví o sněžích čtyřicet stop hlubokých a o tom, jak ze severu kvílí ledové vichry, ale skutečným nepřítelem je mráz. Krade se za tebou tišeji než Will a ty se nejdřív chvěješ, cvakají ti zuby, podupáváš nohama a sníš o svařeném víně a nádherně horkých plamenech. Pálí to, to ano. Nic nepálí tak jako mráz. Ale jenom chvíli. Pak se dostane do tebe a začne tě plnit a po chvíli už nemáš sílu s ním bojovat. Snadnější je posadit se nebo usnout. Říkají, že na konci už člověk necítí žádnou bolest. Zeslábneš a padne na tebe strašlivá únava a všechno se začíná ztrácet a pak už je to jen jako klesání do moře teplého mléka. Bezbolestné, klidné.“

„Jaká výmluvnost, Garede,“ poznamenal ser Waymar. „Nikdy jsem si nemyslel, že by v tobě mohlo dřímat něco takového.“

„Taky už jsem v sobě měl mráz, pane.“ Garede si poodhrnul kápi z hlavy, aby ser Waymar viděl pahýly na místech, kde dřív bývaly uši. „Dvě uši, tři prsty na nohou a malíček levé ruky. Vy-

vázl jsem z toho dobře. Mého bratra jsme našli na jeho strážním stanovišti zmrzlého, s úsměvem na tváři.“

Ser Waymar pokrčil rameny. „Měli jste se tepleji oblékat, Garede.“

Gared se na mladého lorda zamračil a jizvy kolem děr na místě jeho bývalých uší, jejichž omrzlé pahýly musel mistr Aemon uříznout, zrudly hněvem. „Uvidíme, jak teple se dokážeš obléknout ty, až přijde zima.“ Stáhl si kápi do čela a nahrbil se na svém koni, tichý a rozmrzelý.

„Když Gared říká, že to byl mráz...“ začal Will.

„Měl jsi tenhle týden nějakou hlídku, Wille?“

„Ano, můj pane.“ Neuplynul týden, kdy nevyfasoval celý tucet zatracených hlídek. Na co ten člověk naráží?

„A jaká ti připadala Zeď?“

„Uplakaná,“ odpověděl Will zamračeně. Nyní už jasně chápal, kam mladý lord míří. „Nemohli zmrznout. Ne, když Zeď plakala. Nebyla na to dost zima.“

Royce přikývl. „Chytrý chlapec. Během uplynulého týdne jsme měli pár mírných mrazíků a tu a tam krátkou sněhovou metelici, ale rozhodně nebyl mráz tak krutý, aby zabil osm dospělých lidí. Dovol mi připomenout ti, že to byli lidé oblečení v kožešinách a kůži, s úkrytem po ruce a s prostředky k rozdělení ohně.“ Rytíř se sebejistě usmál. „Wille, zaveď nás tam. Chci se na ty mrtvé podívat sám.“

Neexistovalo nic, co by proti tomu mohli namítat. Rozkaz byl vydán a čest jim velela uposlechnout ho.

Will jel první, jeho chundelatý malý kůň si pečlivě volil cestu podrostem. Minulé noci napadla slabá vrstva sněhu a pod jeho tenkým škraloupem byly kameny, kořeny a ukryté prolákliny číhající na bezstarostné a neopatrné. Ser Waymar Royce jel za ním a jeho velký černý oř netrpělivě frkal. Válečný oř byl pro průzkumnou výpravu nevhodným zvířetem, ale zkuste něco takového říci urozenému pánovi, mumlal si starý voják pro sebe, když takto jeli jeden za druhým.

Soumrak se prohloubil. Bezmračná obloha se změnila v tmavě modrou, vzala na sebe barvu staré podlitiny, pak se převlékla v černou. Začaly vycházet hvězdy a po chvíli i polovina měsíce. Will byl za světlo vděčný.

„Určitě bychom mohli jet rychleji,“ řekl Royce, když měsíc vyšel nad les.

„Ne s tímhle koněm,“ namítl Will. Strach jej obdařil drzostí. „Nebo snad chce můj pán jet první?“

Ser Waymar Royce se neobtěžoval odpovědět.

Někde v lesích zavyl vlk.

Will zavedl svého koně pod prastarý zkroucený železostrom a sesedl.

„Proč jsi zastavil?“ zeptal se ser Waymar.

„Lepší bude jít po zbytek cesty pěšky, pane. Je to hned za hřebenem.“

Royce se na okamžik zastavil, zahleděl se do dálky a na jeho obličej bylo patrné, že přemýšlí. Mezi stromy zašeptal chladný vítr. Jeho nádherný sobolí plášť se za ním zavlnil jako něco napolo živého.

„Něco tu není v pořádku,“ zamumlal Gared.

Mladý kapitán jej obdařil pohrdavým úsměvem. „Opravdu?“

„Copak ty to necítíš, pane?“ zeptal se Gared. „Naslouchej temnotě.“

Will to cítil. Za celé čtyři roky strávené u Noční hlídky nikdy neprožíval takový strach. Co je to?

„Vítr. Ševelící listy na stromech. Vlk. Kterého z těch zvuků se tak bojíš, Garede?“ Když Gared neodpovídal, Royce grációzním pohybem sesedl ze svého oře. Přivázal ho k nízko visící větvi, co nejdál od ostatních koní, a vytáhl z pochvy svůj dlouhý meč. Drahé kameny na jeho jílci se zablýstěly a měsíční světlo sjelo dolů po lesknoucí se oceli. Byla to nádherná zbraň, mistrovsky vykovaná a podle vzhledu nová. Will pochyboval o tom, že s ní kdy bylo seknuto v hněvu.

„Stromy tady rostou blízko u sebe,“ varoval ho Will. „S tím mečem se mezi ně zapleteš, pane. Nůž by byl lepší.“

„Když budu potřebovat tvoji radu, požádám o ni,“ odbyl ho mladý šlechtic. „Garede, ty zůstaň tady. Hlídej koně.“

Gared sesedl. „Potřebujeme oheň. Postarám se o to.“

„Zbláznil ses, starý muži? Pokud jsou v lese nepřátelé, oheň je tou poslední věcí, co teď potřebujeme.“

„Jsou taky nepřátelé, které oheň odradí,“ namítl Gared. „Medvědi, zlovlci a... taky jiné věci...“

Ústa sera Waymara se stáhla v pevnou čáru. „Říkám žádný oheň.“

Garedův obličej byl ukrytý ve stínu jeho kápě, ale Will viděl, jak se v jeho očích při pohledu na rytíře prudce zablesklo. Na okamžik měl strach, že starší muž tasí svůj meč. Byla to krátká, ošklivá zbraň, jejíž kožený jílec byl zbarvený potem a ostří zubaté častým používáním, ale Will by za život mladého lorda nedal ani železný krejcar, kdyby jej Gared tasil z pochvy.

Nakonec se Gared rozhlédl kolem sebe. „Žádný oheň,“ zamumlal si pro sebe tiše.

Royce si to vyložil jako tichý souhlas a odvrátil se od něj. „Veď mě,“ poručil Willovi.

Will se před svým pánem opatrně proplétal hustým křovím, pak zamířil vzhůru po svahu k nízkému hřebeni, kde předtím našel výhodnou pozorovací pozici pod strážním stromem. Pod tenkou vrstvou sněhu byla země vlhká a blátivá, klouzala mu po ní chodidla a kameny a skryté kořeny se mu snažily podrazit nohy. Když Will šplhal do svahu, nevydal jediný zvuk. Za sebou slyšel tiché kovové cinkání kroužkové zbroje svého pána, ševlení listů a mumlané kletby, když všudypřítomné větve dorážely na mladíkův dlouhý meč a tahaly za jeho skvostný sobolí plášť.

Velký strážní strom rostl přímo na vrcholu hřebene, jak si to Will pamatoval, a jeho nejnižší větve se prostíraly sotva stopu nad zemí. Will vklouzl pod něj a ležící na břiše ve sněhu a blátě se podíval na mýtinu pod nimi.

Srdce se mu v hrudníku zastavilo. Na okamžik se neodvažoval ani dýchat. Měsíční světlo dopadalo přímo na mýtinu, na popel ohniště, na sněhem pokrytý přístřešek, na velkou skálu a polozamrzlý potok. Všechno bylo tak, jak to před pár hodinami opustil.

Ale lidé byli pryč. Všechna těla zmizela.

„Bohové!“ slyšel zaklení za sebou. Ser Waymar Royce sekl mečem po větvi, která mu bránila v cestě, a konečně stanul na vrcholu. Stál vedle strážního stromu, s dlouhým mečem v ruce, a jeho plášť se v poryvu větru nadouval za ním, vznešeně vykreslený na pozadí hvězd, aby jej všichni viděli.

„Rychle k zemi!“ zašeptal na něj Will naléhavě. „Něco tu není v pořádku.“

Royce se nehýbal. Díval se dolů na prázdnou mýtinu a smál se. „Zdá se, že tvoje mrtvoly se odstěhovaly do jiného tábora, Wille.“

Willa jako by opustil hlas. Marně tápal po slovech, která nepřicházela. To přece není možné! Jeho oči pátraly sem a tam po opuštěném tábořišti, až se zastavily na sekeře. Velké bitevní sekeře s dvojitým ostřím, ležící na místě, kde ji viděl posledně, nedotčené. Cenná zbraň...

„Zvedni se, Wille,“ přikázal mu ser Waymar. „Nikdo tu není. Nevzal jsem tě s sebou proto, aby ses tu schovával pod stromem.“

Will ho neochotně poslechl.

Ser Waymar se s otevřeným nesouhlasem rozhlížel kolem sebe. „Nevrátím se do Černého hradu ze své první průzkumné výpravy s neúspěchem. *Najdeme* ty lidi.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Vylez na strom. Pospěš si. Pátrej po ohni.“

Will se beze slova odvrátil. Nemělo smysl hádat se s ním. Zvedl se poryv větru a zařízl se mu rovnou do těla. Zamířil ke kmeni stromu, klenutému šedo zelenému strážci, a začal šplhat nahoru. Brzy měl ruce lepkavé od smůly a byl ztracený mezi jehličím. Strach plnil jeho útroby jako pokrm, který nelze strávit. Zašeptal rychlou modlitbu k bezejmenným bohům lesa a vytáhl z pochvy svoji dlouhou dýku. Vložil si ji mezi zuby, aby měl obě ruce volné k šplhání. Chuť chladného kovu v ústech mu poskytla alespoň částečnou úlevu.

Dole pod ním najednou mladý lord hlasitě zvolal: „Kdo je tam?“ Will v jeho výzvě slyšel nejistotu. Přestal šplhat; naslouchal; pozoroval.

Les mu odpověděl: ševlením listoví, ledovým zurčením proudu v potoce, vzdáleným zahoukáním sněžné sovy.

Jiní žádné zvuky nevydávali.

Koutkem oka Will uviděl, že se něco pohnulo. Bledé tvary klouzající mezi stromy. Když otočil hlavu, spatřil ve tmě bílou mátohu. Trvalo to jen okamžik. Pak tvar zmizel. Větve se mírně pohnuly ve větru, zaškrábaly jedna po druhé svými dřevěnými prsty. Will otevřel ústa, aby mladíka dole varoval, ale slova jako

by mu zamrzla v hrdle. Možná se mýlil. Možná to byl jen pták, odraz na sněhu, podivná hra paprsků měsíčního světla. Co to vlastně viděl?

„Wille, kde jsi?“ zavolal na něj do větví ser Waymar. „Vidíš tam seshora něco?“ Pomalu se otáčel kolem dokola, najednou ostražitý, s mečem pevně sevřeným v ruce. Musel je cítit, stejně jako je cítil Will. Žádný z nich ale nic neviděl. „Odpověz mi! Proč je tu najednou taková zima?“

Byla zima. Rozechvělý Will se těsněji přimkl ke své pozorovatelně ve větvích. Pevně přitiskl obličej ke kmeni starého strážního stromu. Na tváři ucítil sladkou, lepkavou šťávu čerstvé mízy.

Z temnoty lesa se vynořil stín. Zastavil se před Roycem. Byl vysoký, vyzáblý a tvrdý jako staré kosti. Maso měl bledé jako mléko. Když se pohyboval, zdálo se, že jeho brnění mění barvu; tu bylo bledé jako čerstvě padlý sníh, tam černé jako stín, všude tečkované tmavou šedivou zelení stromů uspořádanou do vzorců, které se na něm při každém jeho kroku pohybovaly jako měsíční svit na hladině tekoucí řeky.

Will slyšel, jak ser Waymar dole pod ním vydal dlouhý syčivý výdech. „Nechod' ke mně blíž,“ procedil mladý lord mezi zuby. Hlas se mu zlomil jako malému chlapci. Přehodil si svůj dlouhý sobolí plášť dozadu přes ramena, aby měl ruce volné k boji, a sevřel jílec svého meče oběma rukama. Vítr ustal. Byla strašlivá zima.

Jiný zatím na svých tichých chodidlech neslyšně klouzal kupředu. V ruce třímal meč nepodobný žádnému z těch, které Will dosud viděl. Jeho čepel nebyla ukutá z jasmu člověku známého kovu. Byl živý měsíčním svitem, průhledný, střepina krystalu tak tenká, až se zdálo, že téměř mizí, když meč viděl ze strany. Ta věc světélkovala přízračným, světle modrým svitem, který probleskoval podél jejích hran, a přesto Will jaksi věděl, že je ostřejší než ta nejostřejší břitva.

Ser Waymar se mu chrabře postavil. „Tanči se mnou tedy.“ Ve vyzývavém postoji zvedl svůj meč nad hlavu. Ruce se mu pod jeho váhou chvěly, nebo to možná bylo chladem. A přesto si Will pomyslel, že v tom okamžiku už ser Royce není chlapcem, ale mužem Noční hlídky.

Jiný se zastavil. Will viděl jeho oči; modré, hlubší a modřejší než jakékoli lidské oči, modré modří, která hořela jako led. Upíraly se na ostří meče zvednutého do výše, pozorovaly chladné měsíční světlo sbíhající po délce čepele. Na okamžik úderu srdce se Will odvážil doufat.

Ze stínu se tiše vynořili dvojníci prvního. Byli tři... čtyři... pět... Ser Waymar cítil chlad, který přišel zároveň s nimi, ale neviděl je, neslyšel je. Will si říkal, že na něj musí zavolat. Je to jeho povinnost. A jeho smrt, pokud to udělá. Chvěl se a pevně objímal strom... a dál mlčel.

Světélkující bledý meč zasvištěl vzduchem.

Ser Waymar mu nastavil svoji ocel. Když se ostří setkala, neozvalo se zařinčení kovu o kov, jenom vysoký, tenký zvuk na samém prahu slyšitelnosti, jako zvíře, co vykřiklo bolestí. Royce odrazil druhý úder a třetí, pak ustoupil o krok dozadu. Několik dalších výpadů a začal znovu ustupovat.

Za ním, po jeho pravici i levici, všude kolem něho, stáli pozorovatelé, tiší, trpěliví, bez tváří. Proměnlivé vzory na jejich skvostných zbrojích je v lese činily neviditelnými. Žádný z nich se nepohnul, aby do souboje jakkoli zasáhl.

Znovu a znovu se meče střetávaly, až si chtěl Will zakrýt uši před tím podivným, skličujícím zvukem, který při nárazu vydávaly. Ser Waymar již oddychoval námahou a jeho dech se v měsíčním svitu srážel v bílé obláčky. Ostří jeho meče bylo pokryté námrazou; meč Jiného tančil světle modrým svitem.

Pak Royce nepřítelův meč odrazil o nepatrný okamžik později. Světélkující meč projel kroužkovým pletivem pod jeho paží a mladý lord vykřikl bolestí. Mezi kroužky začala prýštit krev. V chladu se z ní kouřilo a kapky, které dopadly na bělostný sníh, zářily rudě jako oheň. Ser Waymar se letmo dotkl prsty svého boku. Když oddálil rukavici z krtčí kůže, byla rudě nasáklá.

Jiný pronesl něco v jazyce, který Will neznal; jeho hlas připomínal praskání ledu na zimním jezeře a z jeho slov čišely urážky.

Ser Waymar znovu našel svou zuřivost. „Za Roberta!“ vykřikl a vyřítit se kupředu. Zvedl svůj námrazou pokrytý meč oběma rukama a otočil jím dokola v plochem bočním seku, do kterého vložil všechnu svou sílu. Jiný jeho meč takřka líně odrazil.

Když ostří narazila do sebe, ocel pukla.

Nočním lesem se ozvěnou rozlehl výkřik a dlouhý meč se rozpadl ve stovku lesklých kousků, ve stěpiny snášejíci se k zemi jako déšť ostrých jehliček. Royce s nářkem klesl na kolena a zakryl si oči. Mezi jeho prsty prýštila krev.

Ti, co dosud přihlíželi, popošli kupředu a semkli se těsněji k sobě, jako by byl vydán nějaký povel. V mrtvolném tichu se všechny meče najednou zvedly do výše a klesly k zemi. Byla to chladnokrevná řezničina. Bledá ostří krájela kroužkovou zbroj, jako by to bylo hedvábí. Will zavřel oči. Hluboko pod sebou slyšel jejich hlasy a smích ostrý jako rampouchy.

Hodně času uplynulo, než našel odvahu znovu se tam podívat. Hřeben pod ním byl prázdný.

Zůstal ve stromě, kde se stěží odvažoval dýchat, zatímco měsíc se pomalu kradl přes černou oblohu. Nakonec, s bolavými svaly a prsty necitlivými chladem, slezl dolů.

Royceovo tělo leželo ve sněhu tváří k zemi, s paží rozhozenou stranou od těla. Jeho silný sobolí plášť byl na tuctu míst rozsekaný. Když tam takto ležel mrtvý, bylo vidět, jak mladý byl. Pouhý chlapec.

O pár stop dál našel Will to, co zbylo z jeho meče, pouhý koneček, rozštípnutý a zkroucený jako kmen stromu, do kterého uhodil blesk. Will si klekl, ostražitě se rozhlédl kolem sebe a popadl ho. Zlomený meč bude důkazem. Gared bude vědět, co s ním dělat, a když ne on, pak určitě starý medvěd Mormont nebo mistr Aemon. Bude Gared vůbec ještě hlídat u koní? Musí si pospíšet.

Will vstal. Ser Waymar Royce se tyčil nad ním.

Jeho krásné šaty byly na cáry, obličej byl krvavou změtí. Ze slepé bílé bulvy oka trčela štěpina jeho meče.

Pravé oko bylo otevřené. Zornice hořela neskutečnou modří. Viděla.

Zlomený meč mu vypadl z ochromených prstů. Will zavřel oči v modlitbě. Dlouhé, jemně tvarované ruce se letmo dotkly jeho tváří, pak přešly ve stisk kolem jeho krku. Byly navlečené v rukavicích z té nejjemnější krtčí kůže a lepkavé krví, a přesto byl ten dotek ledově chladný.

B R A N

Jitro se rozednilo do jasu a chladu, s křehkostí, která naznačovala konec léta. Vyrazili za úsvitu, aby se zúčastnili popravy člověka, dohromady jich bylo dvacet a Bran jel s nimi, nervózní vzrušením. Bylo to poprvé, co uznali, že je dost stár, aby jel se svým otcem a svými bratry a byl svědkem vykonání královny spravedlnosti. Byl to devátý rok léta a sedmý rok Branova života.

Muž byl vyveden před malou tvrz v kopcích. Robb se domníval, že to bude jeden z divokých, co přísahali věrnost Mancemu Nájezdníkovi, Králi za Zdí. Stačilo, aby na to Bran pomyslel, a na těle mu vstávala husí kůže. Vzpomínal si na povídačky u krbu, které mu vypravovala stará chůva. Divocí jsou zlí lidé, říkávala, otrokáři, vrahové a zloději. Obcují s obry a ghúly, za temných nocí kradou malá děvčata a pijí krev z naleštěných rohů. A jejich ženy za Dlouhé noci léhávají s Jinými, aby posléze přivedly na svět příšerné, pololidské děti.

Jenomže muž, kterého našli se svázanýma rukama a nohama, připoutaného řetězem ke zdi tvrze, kde čekal na královu spravedlnost, byl starý a hubený, ne o moc větší než Robb. Mráz ho připravil o obě uši a prst na ruce a byl oblečený celý v černém, jako bratři z Noční hlídky, až na to, že jeho kožešiny byly rozervané na cáry a celé umaštěné.

Dech mužů a koní se mísil, měnil se v chladném ranním vzduchu v obláčky páry. Jeho otec nechal muže odvázat od zdi a při-

vést před ně. Robb a Jon seděli vzpřímení a tiší na svých koních. Bran se mezi nimi na svém poníkovi snažil vypadat starší než na svých sedm let a pokoušel se předstírat, že tohle všechno už viděl. Branou tvrze profukoval mírný větřík a nad jejich hlavami se ve vzduchu třepetal praporec Starků ze Zimohradu: šedivý zlovlk běžící po sněhobílém poli.

Branův otec seděl vážný a vznešený na svém koni, dlouhé hnědé vlasy mu cuchal vítr. Jeho nakrátko zastřižený vous byl protkaný stříbrem, což jej činilo na pohled starším než pětatřicetiletým. Dnešního dne si jeho šedivé oči měřily svět ponurým pohledem a vůbec nepřipomínal člověka, který s nimi za večerů sedával před krbem a tiše jim vypravoval o časech hrdinů a dětí lesa. Sundal si svůj obličej otce, pomyslel si Bran, a nasadil si tvář lorda Starka ze Zimohradu.

V chladu toho rána byly kladeny otázky a bylo na ně odpovídáno, ale Bran si pak už příliš nevybavoval, co bylo řečeno. Nakonec vydal jeho otec příkaz a dva z jeho strážných odvěkli otrhaného muže k pařezu železostromu ve středu malého nádvoří. Přinutili ho položit hlavu na tvrdé černé dřevo. Lord Eddard Stark sesedl ze svého koně a jeho svěřenec Theon Greyjoy přinesl popravčí meč. „Led“ tomu meči říkali. Jeho čepel byla široká jako mužská dlaň a byl vyšší než sám Robb. Čepel byla ukovaná z valyrijské oceli, kladivy a kouzly, a byla tmavá jako kouř. Žádná ocel se nevyrovnala valyrijské.

Jeho otec si stáhl rukavice a podal je Jorymu Casselovi, kapitánovi své domácí strážce. Uchopil Led oběma rukama a řekl: „Ve jménu Roberta z rodu Baratheonů, prvního svého jména, krále Andalů a Rhoynů a Prvních lidí, pána Sedmi království a ochránce říše, výnosem Eddarda z rodu Starků, pána Zimohradu a Strážce severu, tě odsuzuji k smrti.“ Zvedl obrovitý meč nad hlavu.

Branův nevlastní bratr Jon Sních popojel blíž. „Drž otěže pevně v rukou,“ zašeptal. „A neodvracej pohled. Otec si všimne, když to uděláš.“

Bran pevně uchopil otěže svého poníka a držel oči upřené na odsouzence.

Jeho otec uťal muži hlavu jediným jistým úderem. Sních potřísnila krev, rudá jako letní víno. Jeden z koní se vzepjal a musel

být ukázněn, aby se nedal na útěk. Bran nebyl schopen odtrhnout oči od krve. Zatímco se díval, sníh kolem pařezu ji hladově hltal a bral na sebe její barvu.

Hlava odpadlá od těla narazila na silný kořen a překulila se. Zastavila se blízko Greyjoyových nohou. Theon byl štíhlý, snědý devatenáctiletý mladík, kterému všechno připadalo zábavné. Zasmál se, přiložil k uťaté hlavě nohu a odkopl ji stranou.

„Osle,“ zamumlal Jon, natolik tiše, aby ho Greyjoy neslyšel. Položil Branovi ruku na rameno a Bran se ke svému nevlastnímu bratrovi otočil. „Vedl sis dobře,“ pochválil ho Jon vážně. Jonovi bylo čtrnáct a už věděl, jak to při popravách chodí.

Během dlouhé cesty zpět do Zimohradu jako by bylo chladněji, třebaže vítr do té doby ustal a slunce svítilo vysoko na obloze. Bran jel společně se svými bratry kus cesty před družinou a jeho poník se snažil ze všech sil udržet tempo s jejich koňmi.

„Zběh zemřel statečně,“ poznamenal Robb. Byl vysoký a statný a rostl každý den, podobný své matce, se světlou pletí, kaštanovými vlasy a modrýma očima Tullyů z Řekotočí. „Přece jen byl odvážný.“

„Ne,“ řekl Jon Sníh tiše. „To nebyla odvaha. Tenhle byl mrtvý strachy. Bylo to vidět v jeho očích, Starku.“ Jonovy oči byly tak tmavě šedivé, že se zdály být takřka černé, ale ušlo jim toho jen málo. Byl stejného věku jako Robb, i když vzhledem ho nepřipomínal ani v nejmenším. Jon byl štíhlý tam, kde byl Robb svalnatý, tmavý tam, kde byl Robb světlý, ladný a mrštný tam, kde byl jeho nevlastní bratr silný a rychlý.

Na Robba to nečinilo žádný dojem. „Jiní ať vezmou jeho oči,“ zaklel. „Zemřel dobře. Dáme si závod k mostu?“

„Jistě,“ souhlasil Jon a pobídl svého koně do klusu. Robb znovu zaklel a vyrazil za ním a za chvíli již oba cválali po stezce. Robb se smál a halekal, Jon byl tichý a soustředěný. Kopyta jejich koní vykopávala spršky sněhu.

Bran se nesnažil následovat je. Jeho poník s nimi nemohl soupeřit. Předtím si všiml očí toho otrhaného muže a teď o nich přemýšlel. Po chvíli zvuk Robbova smíchu odezněl a les opět ztichl.

Byl tak zabraný do myšlenek, že vůbec neslyšel zbytek skupiny, dokud jej nedostihl otec a nezařadil se po jeho boku. „Je ti dobře, Brane?“ zeptal se laskavým hlasem.

„Ano, otče,“ odpověděl mu Bran. Vzhlédl. Oděný ve svých kůžích a kožešinách, sedící na mohutném válečném oři se jeho otec tyčil nad ním jako obr. „Robb říká, že ten muž přijal smrt statečně, ale Jon tvrdí, že měl strach.“

„Co si myslíš ty?“ zeptal se jeho otec.

Bran se zamyslel. „Může člověk vůbec být statečný, když má z něčeho strach?“

„To je jediná chvíle, kdy může být statečný,“ odvětil jeho otec. „Chápeš, proč jsem to udělal?“

„Byl to divoký,“ řekl Bran. „Unášejí ženy a prodávají je jiným.“

Otec se usmál. „Stará chůva ti zas vypravovala ty svoje povídky. Ve skutečnosti byl ten muž křivopřísežník, zběh od Noční hlídky. Žádný člověk není nebezpečnější. Dezertér ví, že jeho hrdlo je beztak propadlé, když ho chytanou, a tak se neštítí žádných zločinů, ani těch nejodpornějších. Ty jsi mne ale pochopil špatně. Otázka zněla, ne proč ten muž musel zemřít, ale proč jsem to musel udělat *já*.“

Na tohle Bran neznal odpověď. „Král Robert má kata,“ řekl nejistě.

„To ano,“ připustil jeho otec. „Stejně jako ho měli targaryenští králové před ním. Náš obyčej je ale starší. Žilami Starků stále proudí krev Prvních lidí a držíme se víry, že člověk, který vynese rozsudek smrti, by sám měl tít mečem. Když vezmeš jinému člověku život, jsi povinován pohlédnout mu do očí a vyslechnout si jeho poslední slova. A pokud nejsi schopen udělat to, pak si ten člověk možná ani nezasluhuje zemřít.“

Jednoho dne, Brane, se staneš Robbovým vazalem, budeš spravovat vlastní pevnost ve jménu svého bratra a svého krále a výkon spravedlnosti připadne tobě. Až ten den přijde, nesmíš v tom úkolu shledávat potěšení, ale také se od něj nesmíš odvracet. Vladař, který se skrývá za placenými popravčími, brzy zapomíná na to, jaká je smrt.“

Tehdy se zpoza hřebene pahorku před nimi vynořil Jon. Mával na ně dolů a volal. „*Otče, Brane, pojedte rychle sem, podívat se, co našel Robb!*“ Pak opět zmizel za hřebenem.

Jory popohnal svého koně a zařadil se po jejich boku. „Potíže, můj pane?“

„Bezpochyby,“ řekl jeho pán. „Pojedme, podíváme se, jakou lumpárnu zas moji synové vyvedli.“ Popohnal svého koně do klusu. Jory, Bran a ostatní vyrazili za ním.

Našli Robba na břehu řeky severně od mostu, s Jonem stále sedícím na koni vedle něho. Pozdně letního sněhu bylo na toto roční období požehnaně. Robb stál po kolena v bílé závěži, kápi staženou z hlavy, vlasy prozářené sluncem. Choval něco v náručí a oba chlapci si spolu povídali tajnůstkářskými, vzrušenými hlasy.

Jezdci opatrně volili cestu přes závěje, pátrali po pevném podkladu na sněhem pokrytém, nerovném terénu. Jory Cassel a Theon Greyjoy přijeli k chlapcům jako první. Greyjoy se za jízdy jako vždycky smál a vtipkoval. Nyní Bran slyšel, jak hlasitě zalapal po dechu. „*Bohové!*“ zvolal a sahaje po meči se snažil udržet kontrolu nad svým koněm.

Jory měl svůj meč již tasaný. „Robbe, jdi od toho pryč!“ volal, zatímco jeho kůň se pod ním vzpínal na zadních.

Robb se zamračil a vzhlédl od uzlíčku ve svém náručí. „Ta už vám ublížit nemůže,“ řekl. „Je mrtvá, Jory.“

Bran byl v tu chvíli přemožen zvědavostí. Popohnal by svého poníka, aby jel rychleji, ale otec ho přinutil sesednout u mostu a pokračovat dál pěšky. Bran zbrkle seskočil z poníka a rozběhl se ke svým bratrům.

Do té doby sesedli i Jon, Jory a Theon Greyjoy. „U sedmi pekel, co to je?“ divil se Greyjoy.

„Vlk,“ odpověděl mu Robb.

„Zrůda,“ opravil ho Greyjoy. „Podívejte se, jak je to *velké*.“

Branovi, který se prodíral po pás vysokou závějí ke svému bratrovi, divoce bušilo srdce v hrudi.

Napolo pohřbený v krvi potřísněném sněhu ležel schoulený ve smrti velký tmavý tvor. Jeho chundelatá srst byla pokrytá ledem a slabý pach hniloby na něm lpěl jako ženský parfém. Bran zahlédl slepé oči hemžící se larvami, obrovitou tlamu plnou zažloutlých zubů. Ale byla to velikost zvířete, která ho přiměla zalapat po dechu. Byl větší než jeho poník, dvakrát větší než ten největší lovecký pes v psinci jeho otce.

„To není zrůda,“ řekl Jon tiše. „Je to zlovlk. Narůstají větší než ostatní jejich druhu.“

„Zlovlka nespatriili jižně od Zdi dobrých dvě stě let,“ namítl Theon Greyjoy.

„Já jednoho vidím teď a tady,“ odpověděl Jon.

Bran odtrhl oči od obludy. Právě tehdy si všiml ranečku v Robbově náručí. Potěšeně vykřikl a přešel k němu blíž. Vlče bylo drobnou kuličkou šedočerných chlupů, s očima ještě slepýma. Jemně doráželo čumáčkem proti Robbově hrudníku. Marně mezi kůžemi jeho oděvu hledalo mléčné žlázy a vydávalo slaboučký, naříkavý zvuk. Bran k němu váhavě natáhl ruku. „Neboj se,“ pobídl ho Robb. „Můžeš si ho pohladit.“

Bran štěně rychle, nervózně pohladil a spěšně se odvrátil, ale to už mu Jon řekl: „Tu máš.“ Jeho nevlastní bratr mu vložil do náruče druhé mládě. „Je jich tu pět.“ Bran se posadil do sněhu a přitiskl si vlče k obličejí. Jeho kožíšek byl na jeho tváři hebký a teplý.

„Zlovci volně pobíhající po říši po tolika letech,“ zamumlal vrchní podkoní Hullen. „Nelíbí se mi to.“

„Je to zlé znamení,“ řekl Jory.

Otec se zamračil. „Je to jen mrtvé zvíře, Jory.“ Přesto se zdálo, že si s něčím dělá starosti. Obcházel kolem těla a pod jeho botami křupal sníh. „Víte, co ji zabilo?“

„Má něco v krku,“ odpověděl Robb, hrdý na to, že znal odpověď ještě předtím, než se ho otec zeptal. „Tady, hned za čelistí.“

Jeho otec poklekl a rukou zašmátral v tlamě zvířete. Prudce zatahl a zvedl věc do výše, aby ji všichni viděli. Kus roztržitého paroží, s ulámanými výsadami, celý vlhký krví.

Na skupinu padlo náhlé ticho. Muži se s nepříjemným pocitem dívali na paroží a žádný se neodvážil promluvit. Dokonce i Bran byl schopen vycítit jejich strach, třebaže ho nechápal.

Jeho otec hodil paroží stranou a očistil si ruce o sníh. „Překvapuje mě, že žila ještě tak dlouho, aby byla schopná porodit mláďata,“ řekl. Jeho hlas narušil kouzlo okamžiku.

„Možná nežila,“ řekl Jory. „Slyšel jsem příběhy... možná ta stvůra byla už mrtvá, když štěňata přišla na svět.“

„Porozená z mrtvol,“ ozval se další muž. „Ještě větší smůla.“

„Na tom nesejde,“ zabručel Hullen. „Beztak brzy také pojedou.“

Bran vydal bezhlesý výkřik hrůzy.

„Čím dříve, tím lépe,“ dal mu za pravdu Theon Greyjoy. Tasil svůj meč. „Dej sem tu bestii, Brane.“

Malá věc v jeho náruči se zavrtěla proti jeho hrudníku, jako by slyšela a rozuměla. „*Ne!*“ vykřikl Bran rozohněně. „Je moje!“

„Odlož svůj meč, Greyjoyi,“ řekl Robb. Na okamžik zněl stejně velitelsky jako jejich otec, jako vladař Zimohradu, kterým se jednoho dne stane. „Necháme si ta vlčata.“

„To nejde, chlapče,“ vložil se do rozhovoru Harwin, Hullenův syn.

„Bude pro ně milosrdenstvím, když je zabijeme,“ řekl Hullen.

Bran pohlédl na svého otce, v naději, že mu bude oporou, ale dostalo se mu jenom zamračeného pohledu a nakrčeného obočí.

„Hullen má pravdu, synu. Lepší rychlá smrt než mnohem krutější zimou a vyhladověním.“

„*Ne!*“ Když ucítil, jak se jeho oči plní slzami, odvrátil pohled. Nechtěl plakat v přítomnosti svého otce.

Robb si tvrdošíjně stál na svém. „Ta rezavá fena sera Rodrika měla minulý týden znovu mladé,“ řekl. „Bylo jich málo, jenom dvě živá štěňata. Bude mít dost mléka.“

„Roztrhá je na kusy, když se od ní budou pokoušet pít.“

„Lorde Starku,“ řekl Jon. Bylo zvláštní slyšet ho oslovovat otce tak formálně. Bran na něj pohlédl se zoufalou nadějí. „Je tu pět štěňat,“ řekl otci. „Tři pejskové, dvě feny.“

„No a co, Jone?“

„Máš pět dětí,“ pokračoval Jon. „Tři syny, dvě dcery. Zlovlk je znakem tvého rodu. To osud chce, aby tvoje děti měly ta vlčata, můj pane.“

Bran si všiml, jak se výraz obličeje jeho otce změnil, a viděl i ostatní muže, jak si vyměnili pohledy. V tom okamžiku Jona miloval celým svým srdcem. Dokonce i ve věku sedmi let Bran chápal, co jeho bratr právě udělal. Ten výpočet vyšel správně jen proto, že Jon vynechal sebe. Započítal děvčata, dokonce i maličkého Rickona, ale ne sebe, levobočka, který nosil příjmení Sníh, jež zvyk velel dát všem na severu, kteří neměli to štěstí, že se narodili se svým vlastním jménem.

Jejich otec to pochopil stejně dobře. „A pro sebe nechceš žádné vlče, Jone?“ zeptal se tiše.

„Zlovlk je ozdobou korouhve rodu Starků,“ poukázal Jon. „Já Stark nejsem, otče.“

Jejich otec Jona zamyšleně pozoroval. Robb vykřikl do nastalého ticha. „Budu se o něj starat sám, otče,“ slíbil. „Namočím plátýnko do teplého mléka a budu mu z něj dávat pít.“

„Já taky!“ řekl Bran v ozvěně.

Lord Stark si dlouho a bedlivě měřil svoje syny přemýšlivým pohledem. „To se snadno řekne, ale hůř udělá. Nedovolím, abyste na to mrhali časem služebnictva. Jestli ta vlčata chcete, budete si je krmit sami. Rozumíte?“

Bran dychtivě přikývl. Vlče v jeho náručí se zavrtělo a olízlo mu obličej horkým jazykem.

„Také si je musíte vycvičit,“ pokračoval jejich otec. „Vy *sami* je musíte vycvičit. Správce psince nebude mít s těmi obludami nic společného, to vám mohu zaručit. A bohové ať vám pomáhají, pokud je zanedbáte nebo z nich vycvičíte kruté bestie nebo se k nim budete chovat špatně. Tohle nejsou psi, kteří vám budou panáčkovat o sladkosti nebo se při kopnutí odplazí. Zlovlk dokáže člověku utrhnout paži stejně lehce, jako obyčejný pes zabije krysou. Jste si jistí, že tohle všechno chcete?“

„Ano, otče,“ odpověděl Bran.

„Ano,“ souhlasil Robb.

„Ta vlčata možná stejně zemřou, navzdory veškeré vaší péči.“

„Nezemřou,“ řekl Robb. „My je zemřít *nenecháme*.“

„Nechte si je tedy. Jory, Desmonde, posbírejte ostatní vlčata. Je nejvyšší čas vrátit se zpátky do Zimohradu.“

Teprve tehdy, když všichni vysedli na koně a zamířili k domovu, si Bran dovolil vychutnat sladkou chuť vítězství. Do té doby se jeho vlče uvelebilo v kůžích jeho oděvu, hřálo ho na těle, bezpečně zachumlané na dlouhou jízdu k domovu. Bran přemýšlel, jak je pojmenovat.

V polovině mostu Jon prudce zatáhl za otěže svého koně a zastavil.

„Co se děje, Jone?“ zeptal se jejich otec.

„Vy to neslyšíte?“

Bran slyšel vítr ve větvích, klapot kopyt jejich koní na železostromových prknech, slabé naříkání jeho hladového vlčete, ale Jon naslouchal něčemu jinému.

„Tam,“ řekl Jon. Otočil svého koně a klusem zamířil zpátky přes most. Dívali se, jak sesedl na místě, kde ve sněhu ležel mrtvý zlovk, viděli, jak si kleká. O okamžik později ujížděl zpátky k nim, s úsměvem na tváři.

„Muselo poohlédnout stranou od ostatních,“ řekl Jon.

„Nebo ho odehnali,“ dodal jejich otec, prohlížeje si šesté vlčí mládě. Jeho kožíšek byl bílý, zatímco ostatní byli celí šediví. Oči měl rudé jako krev otrhaného muže, který byl popraven toho rána. Bran si pomyslel, jak je to zvláštní, že tohle vlče má otevřené oči, zatímco ostatní byla ještě slepá.

„Albín,“ řekl Theon Greyjoy s trpkým úšklebkem pobavení. „Tohle zemře mnohem rychleji než ostatní.“

Jon Sníh obdařil svěřence svého otce dlouhým, zmrazujícím pohledem. „Já si to nemyslím, Greyjoyi,“ řekl. „Tohle totiž patří mně.“

CATELYN

Catelyn okolní lesy nikdy nepřirostly k srdci.

Narodila se jako dcera z rodu Tullyů v Řekotočí, na Červeném bodci Trojzubce. Tamější božský háj byl zahradou, vzdušnou a prosluněnou, kde vysoké sekvoje vrhaly skvrnité stíny přes zvonivé bystřiny, kde ptáci zpívali ze skrytých hnízd a vzduch tam byl kořeněný vůní květin.

Bohové Zimohradu měli rádi odlišný druh lesa. Bylo to temné, prvopočáteční místo, tři akry prastarého hvozdu nedotčené po deset tisíc let, z jejichž středu vyrůstal ponurý hrad. Páchl vlhkou prstí a rozkladem a žádné sekvoje tam nerostly. Byl to les odolných strážních stromů, obrněných v šedo zeleném jehličí, rozložitých dubů a železostromů starých jako říše sama. Silné černé kmeny se tu tiskly blízko k sobě, zatímco pokroucené větve se nahoře splétaly v hustou klenbu a znetvořené kořeny se spolu svářily ve věčném boji pod povrchem země. Bylo to místo hlubokého ticha a zádumčivých stínů a bohové, kteří tam sídlili, neměli jména.

Catelyn ale věděla, že dnes večer tam najde svého manžela. Kdykoli vzal život člověku, vyhledával poklid božího háje.

Catelyn byla pomazána sedmi oleji a jméno jí bylo dáno v duze světla, která plnila septum v Řekotočí. Byla vychována ve víře, tak jako její otec a děd a jeho otec před ním. Její bohové měli jména a jejich obličejové byly stejně známé jako tváře jejích rodičů. Bohoslužba tam byla obřadem s kadidelnicí, vůní myr-

hy, sedmistranným krystalem obživlým světlem, hlasy pozvednutými v písni. I Tullyové měli svůj boží háj, tak jako všechny velké rody, ale ten byl jen místem k procházkám nebo k četbě či k poležení na slunci. Bohoslužby se konaly v septu.

Ned kvůli ní nechal postavit malé septum, kde mohla zpívat sedmi tvářím boha, ale žilami Starků stále protékala krev Prvních lidí a jejich bohy byli ti staří, bezejmenní, beztvářní bohové zeleného hvozdů, o který se dělili s dávno zmizelými dětmi lesa.

Prastarý čarostrom uprostřed hájerozjímal nad hladinou malého jezírka, jehož voda byla černá a studená. Strom srdce, říkával mu Ned. Kůra čarostromu byla bílá jako kost a jeho listy byly temně rudé jako tisícovka krví potřísněných malých dlaní. Do kmene velkého stromu byl vyřezán obličej s protáhlými, melancholickými rysy a hluboko vpadlýma očima zčervenálýma zaschlou mízou a podivně bdělýma. Byly staré ty oči, starší než Zimohrad sám. Viděly, jak Brandon Stavitel položil první kámen, pokud báje měly pravdu; pozorovaly, jak kolem něj vyrůstají žulové zdi hradu. Povídalo se, že ty obličejové do stromů vyřezaly děti lesa během temných staletí před příchodem Prvních lidí přes Úzké moře.

Na jihu byly poslední čarostromy vykáceny nebo vypáleny před tisíci lety, kromě Ostrova tváří, kde drželi svoji tichou stráž zelení lidé. Tady na severu to bylo jiné. Každý hrad tu měl svůj boží háj a každý boží háj měl svůj strom srdce a každý strom srdce měl svoji tvář.

Catelyn našla svého manžela pod čarostromem, kde seděl na mechem obrostlém kameni. Led spočíval na jeho klíně a on čistil jeho čepel ve vodě černé jako noc. Na podloží božího háje ležely nahuštěny tisícileté vrstvy humusu, pohlcující zvuk jejích kroků, ale rudé oči čarostromu jako by ji sledovaly, když přicházela. „Nede,“ zvolala tiše.

Zvedl hlavu a podíval se na ni. „Catelyn,“ řekl. Jeho hlas byl vzdálený a formální. „Kde jsou děti?“

Vždycky jí kladl stejnou otázku. „V kuchyni. Hádají se tam kvůli jménům pro ta vlčata.“ Rozložila svůj plášť na zem a posadila se vedle jezírka, zády k čarostromu. Cítila, jak ji jeho oči pozorují, ale snažila se ze všech sil ignorovat je. „Arya už se do

toho svého zamilovala a Sansa je jím nadšená a je plná vděku, ale Rickon si není zcela jistý.“

„On se ho bojí?“ zeptal se Ned.

„Trochu,“ připustila. „Jsou mu teprve tři.“

Ned se zamračil. „Musí se naučit čelit svému strachu. Nebudou mu tři navždycky. A zima se blíží.“

„Ano,“ souhlasila Catelyn. Při těch slovech ji zamrazilo, jako vždycky. Slova Starků. Každý urozený rod měl svoje slova. Rodinná motta, prubířské kameny, druh modliteb, chvástali se jimi o cti a slávě, slibovali věrnost a pravdu, přísahali víru a odvahy. Všichni kromě Starků. *Zima se blíží*, říkala jejich slova. Nebylo to poprvé, kdy musela přemýšlet, jak podivní lidé tihle seveřané jsou.

„Ten muž zemřel dobře, to se musí nechat,“ řekl Ned. V ruce držel kus naolejované kůže, kterou jemně projížděl po čepeli velkého meče, leštil kov do temného lesku. „Byl jsem rád kvůli Branovi. Byla bys na něho pyšná.“

„Na Brana jsem vždycky pyšná,“ odpověděla Catelyn s očima upřenými na meč, který leštil. Viděla jemné vlnky hluboko v oceli, kde byl při kutí kov stokrát překládán přes sebe. Catelyn meče neměla ráda, ale nemohla popřít, že Led oplývá zvláštní krásou. Byl ukutý ve Valyrii, předtím, než na Staré državy dolehla Zkáza, v dobách, kdy kovotepci pracovali za pomoci čar a kouzel, nejen svými kladivy. Čtyři sta let byl starý a stále byl stejně ostrý jako v den, kdy jej ukuli. Jméno, které nosil, bylo ještě starší, dědictví z časů hrdinů, kdy Starkové byli Králi severu.

„Byl to v tomto roce už čtvrtý,“ řekl Ned ponuře. „Ten ubohý chlapík byl napolo šílený. Něco v něm zasadilo strach tak hluboký, že moje slova k němu nemohla dolehnout.“ Povzdechl si. „Ben píše, že počet mužů Noční hlídky klesl pod tisícovku. Nejsou to jenom dezerce. Přicházejí o muže také na průzkumných výpravách.“

„Mají to na svědomí divocí?“ zeptala se.

„Kdo jiný?“ Ned zvedl Led, přešel očima po délce jeho chladné oceli. „A bude to ještě horší. Možná přijde den, kdy nebudu mít jinou možnost než svolat všechny rytíře a jet se s tím Králem za Zdí vypořádat jednou provždy.“

„Za Zdí?“ Catelyn se při tom pomyšlení zachvěla.

Ned viděl strach zračící se v její tváři. „Mance Nájezdník pro nás neznamená nic, čeho bychom se museli obávat.“

„Tam za Zdí jsou temnější věci.“ Pohlédla za sebe ke stromu srdce, k jeho bledé kůře a červeným očím, naslouchajícím, pozorujícím, přemýšlejícím jeho dlouhé, pomalé myšlenky.

Něžně se na ni usmál. „Nasloucháš příliš mnoha povídačkám staré chůvy. Jiní jsou mrtví, stejně jako děti lesa, zmizeli před osmi tisíci lety. Mistr Luwin by ti řekl, že vlastně nikdy neexistovali. Nikdo z živých lidí ještě žádné neviděl.“

„Až do dnešního rána nikdo z živých lidí neviděl ani zlovlka,“ připomněla mu Catelyn.

„Měl jsem vědět, že není radno hádat se se ženou z rodu Tullyů,“ řekl s šibalským úsměvem. Zasunul Led zpátky do pochvy. „Nepřišla jsi za mnou, abys mi povídala pohádky pro děti. Vím, jak málo máš v lásce tohle místo. Co máš na srdci, moje paní?“

Catelyn vzala svého manžela za ruku. „Dozvěděla jsem se dnes smutné zprávy, můj pane. Nechtěla jsem tě znepokojovat, dokud ses neočistil.“ Neexistoval způsob, jak tu bolest zmírnit, a tak mu to řekla rovnou. „Je mi to moc líto, lásko moje. Jon Arryn je mrtvý.“

Jeho oči se setkaly s jejími a ona viděla, jak bolestně ho ta zpráva zasáhla, jak si tím ostatně byla jistá předem. V mládí byl Ned vychováván pěstouny v Orlím hnízdě a bezdětný lord Arryn se stal druhým otcem jemu i jeho druhovi, svěřenci Robertu Baratheonovi. Když Šílený král Aerys II. Targaryen požadoval jejich hlavy, pán Orlího hnízda raději v revoltě vztyčil svoje zástavy s měsícem a sokolem, než by vydal ty, které měl podle přísahy ochraňovat.

A jednoho dne před patnácti lety se mu jeho druhý otec stal také bratrem, když společně stanuli v septu v Řekotočí, aby pojali za manželky dvě sestry, dcery lorda Hosteru Tullyho.

„Jon...“ zašeptal. „Jsou ty zprávy jisté?“

„Byla to králova pečeť a dopis byl napsaný Robertovou vlastní rukou. Uschovala jsem ho pro tebe. Píše, že lord Arryn zemřel náhle. Dokonce i mistr Pycelle byl bezmocný, ale dával mu makové mléko, takže se Jon netrápil v bolestech dlouho.“

„Řekl bych, že to je pramalé milosrdenství,“ zašeptal. Viděla v jeho obličejích žal, ale dokonce i tehdy myslel především na ni. „Co tvoje sestra?“ zeptal se. „A Jonův chlapec? Stálo v dopise něco o nich?“

„Ve vzkazu stálo jen, že jsou zdraví a odjeli do Orlího hnízda,“ odpověděla Catelyn. „Kéž by se místo toho raději vydali do Řekotočí. Orlí hnízdo je vysoko v horách a osamocené, a vzdyc-ky to byl domov jejího manžela, ne její. Vzpomínky na lorda Jona tam bude vyvolávat každý kámen. Znáám svoji sestru. Ta potřebuje útěchu rodiny a kruh přátel kolem sebe.“

„Tvůj strýc se zdržuje v Údolí, že ano? Slyšel jsem, že ho Jon jmenoval Rytířem brány.“

Catelyn přikývla. „Brynden pro ni udělá, co bude moci, a pro chlapce taky. To je mi určitou útěchou, ale přesto...“

„Vydej se za ní,“ pobídl ji Ned. „Vezmi s sebou děti. Zaplň síně hradu hlukem, výskotem a smíchem. Ten její chlapec kolem sebe potřebuje jiné děti a Lysa by ve svém smutku neměla být sama.“

„Udělala bych to, kdybych mohla,“ odpověděla Catelyn. „V dopise byly ještě jiné zprávy. Král míří do Zimohradu, aby se s tebou setkal.“

Nedovi chvíli trvalo, než její slova vstřebal, ale když konečně přišlo pochopení, žal opustil jeho oči. „Robert přijede sem k nám?“ Když přikývla, na jeho obličejích se rozprostřel úsměv.

Catelyn si přála, aby s ním mohla jeho radost sdílet. Jenomže slyšela ty řeči na nádvoří: mrtvý zlovlk ve sněhu, zlomené paroží v jeho hrdle. Strach se v ní vlnil jako had, ale přinutila se usmát se na muže, kterého milovala, na muže, který v neblahá znamení nevěřil. „Věděla jsem, že tě tahle zvěst potěší,“ řekla. „Měli bychom poslat vzkaz tvému bratrovi na Zdi.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasil. „Ben bude chtít být u toho. Řeknu mistru Luwinovi, aby na sever poslal svého nejrychlejšího ptáka.“ Ned vstal a zvedl na nohy i ji. „Proklatě, kolik už je to let? A to nám neposlal žádný jiný vzkaz než tohle? Nestálo tam taky, kolik lidí bude v jeho družině?“

„Řekla bych, že to bude přinejmenším sto rytířů, se všemi jejich sluhy a panoši, a nejméně polovina toho množství svobodných jezdců. Cersei a děti cestují s nimi.“

„Robert kvůli nim pojede pomalým tempem,“ řekl. „To je dob-

ře. To nám poskytně víc času, abychom se na jejich návštěvu mohli připravit.“

„V králově družině jsou také královnini bratři,“ řekla mu.

Ned se při jejích slovech zamračil. Catelyn věděla, že mezi ním a královninou rodinou panuje pramálo lásky. Lannisterové z Casterlyovy skály přišli na pomoc Robertovi pozdě, když už vítězství bylo jisté, a on jim to nikdy neodpustil. „Nu, pokud je cenou za Robertovu přítomnost nutnost snášet zde Lannistry, nedá se nic dělat. Zdá se, že Robert si usmyslel přivést s sebou polovinu svého dvora.“

„Kam jde král, tam ho následuje říše,“ poznamenala Catelyn.

„Těším se, že zas uvidím jejich děti. Když jsem toho nejmladšího viděl posledně, ještě sál mléko z prsu té Lannisterovic ženské. Teď už mu musí být takových pět let, vid’?“

„Princi Tommenovi je sedm,“ odpověděla. „Je stejného věku jako Bran. Prosím, Nede, dávej si pozor na jazyk. Ta Lannisterovic ženská je naše královna a říká se, že její pýcha rok od roku narůstá.“

Ned jí stiskl ruku. „Přirozeně musíme uspořádat hostinu se zpěváky, a Robert si bude chtít vyjet na lov. Pošlu Joryho s čestnou stráží na jih, aby je na Královské cestě přivítali a doprovodili je sem k nám. Bože, jak je všechny nakrmíme? Říkáš, že už se vydal na cestu? Zatracený chlapík. A ten jeho zpropadený královský žaludek.“

DAENERYS

Její bratr zvedl šaty do výše, aby si je mohla prohlédnout. „To je nádhera! Dotkni se jich. Neboj se. Pohlaď si tu látku.“

Dany se jich dotkla. Látka byla tak hladká, že měla pocit, jako by jí protékala mezi prsty jako voda. Nevzpomínala si, že by na sobě kdy měla oblečeného něco tak hebkého. Vyděsilo ji to. Odtáhla ruku a vydechla: „To je opravdu moje?“

„Dar od magistra Illyria,“ odvětil Viserys s úsměvem. Její bratr byl dnes večer v té nejlepší náladě. „Ten odstín zdůrazní fialovou barvu tvých očí. A budeš na sobě mít také zlato a všemožné šperky. Illyrio to slíbil. Dnes večer musíš vypadat jako princezna.“

Princezna, pomyslela si Dany. Už zapomněla, jaké to je. Možná to ve skutečnosti nikdy opravdu nevěděla. „Proč nám toho tolik dává?“ zeptala se. „Co od nás vlastně chce?“ Již téměř půl roku žili v magistrově domě, jedli jeho pokrmy, byli rozmazlováni jeho sloužícími. Dany dovršila třináct let, a byla tudíž dost stará na to, aby pochopila, že takové dary zde, ve Svobodném městě Pentosu, zřídka kdy bývají zadarmo.

„Illyrio není blázen,“ řekl Viserys. Byl to štíhlý mladý muž s nervózníma rukama a horečnatým pohledem ve světle fialových očí. „Magistr ví, že na své přátele nezapomenu, až usednu na trůn.“

Dany mlčela. Magistr Illyrio obchodoval s kořením, drahými kameny, dračími kostmi a jiným zbožím, ne vždy zrovna ušlech-

tílým. Říkalo se, že má přátele ve všech devíti Svobodných městech, ba dokonce ještě dál, ve Vaes Dothrak a v bájných zemích za Nefritovým mořem. Také se povídalo, že nikdy neměl přítele, kterého by s lehkým srdcem za výhodnou cenu neprodal. Dany naslouchala řečem v ulicích a často slýchala tyto věci, ale byla natolik moudrá, že se na to raději nevyptávala svého bratra, který si tak rád tkal pavučiny svých snů. Jeho hněv byl strašlivý, když se v něm rozhýbal. Viserys mu říkal „probuzení draka“.

Její bratr pověsil šaty vedle dveří. „Illyrio sem pošle otrokyně, aby tě vykoupaly. Dbej na to, abys ze sebe smyla pach stájí. *Khal Drogo* má tisíc koní a dnes večer mu půjde o jiný druh jízdy.“ Kriticky si ji prohlížel. „Stále se hrbíš. Narovnej se.“ Rukama jí stáhl ramena dozadu. „Ať vidí, že tvoje tělo již oplývá ženskými tvary.“ Jeho prsty lehce přejely po jejích pučících nadrech a sevřely se kolem bradavky. „Dnes večer mne nesmíš zklamat. Jestli ano, zažiješ krušné časy. Nechceš přece probudit draka, vid', že ne?“ Jeho prsty ji štípaly, prudce se sevřely přes drsnou látku její tuniky. „*Že ne?*“ opakoval.

„Ne,“ odpověděla Dany pokorně.

Její bratr se usmál. „Dobře.“ Dotkl se jejích vlasů, takřka láskyplně. „Až budou sepisovat historii mé vlády, drahá sestro, řeknou, že to všechno začalo dnešního večera.“

Když odešel, Dany přešla k oknu svého pokoje a roztouženě se zahleděla na vody zálivu. Čtvercovité věže Pentosu s cibulovitými vršky byly černými siluetami vykreslenými na pozadí zapadajícího slunce. Dany slyšela prozpěvování rudých kněží, kteří zapalovali noční ohně, a výkřiky otrhaných dětí bezstarostně si hrajících za zdmi paláce. Na okamžik zatoužila být jedním z nich, bosou, uhoněnou a oblečenou v cárech, s žádnou minulostí, žádnou budoucností a žádnou hostinou, která na ni čekala v sídle *khala Droga*.

Tam někde za zapadajícím sluncem, za Úzkým mořem, leží země zelených kopců, luk porostlých květy a velkých řek s prudce se řítící vodou, kde se uprostřed nádherných, modrošedých hor zvedají města z tmavého kamene a rytíři v brnění jezdí do bitev pod korouhvemi svých lenních pánů. Dothrakové tu zemi zvali *Rhaesh Andahli*, zemí Andalů. Ve Svobodných městech hovořili o Západozemí a Královstvích zapadajícího slunce. Její

bratr měl jednodušší pojmenování. „Naše země,“ říkal tomu. Ta slova zněla z jeho úst jako modlitba. Pokud je bude říkávat dost často, bohové je zajisté uslyší. „Naše pokrevním právem, odejmutá nám zradou, ale stále naše, navždycky naše. Drakovi nic ukrást nemůžeš, ach ne. Drak nezapomíná.“

A možná si drak i pamatoval, ale Dany nemohla. Nikdy neviděla tu zemi, o které její bratr tvrdil, že patří jim, tu říši za Úzkým mořem. Všechna ta místa, o kterých mluvil, Casterlyova skála a Orlí hnízdo, Vysoká zahrada a Údolí Arryn, Dorne a Ostrov tváří, ta všechna pro ni byla pouhými slovy. Když uprchli z Králova přístaviště, aby unikli postupující armádě Uchvatitele, byl Viserys osmiletý chlapec, ale Daenerys tehdy nebyla víc než pouhým zárodkem v lůně jejich matky.

A přesto si Dany někdy představovala, jaké to asi bylo, tak často jí její bratr vypravoval příběhy. O půlnočním útěku do Dračího kamene, o měsíčním světle lesknoucím se na černých plachtách lodi. O jejich bratrovi Rhaegarovi bojujícím proti Uchvatiteli v krvavých vodách Trojzubce a umírajícím pro ženu, kterou miloval. O vydrancování Králova přístaviště jedněmi z těch, které Viserys zval Uchvatitelovými psy, lordy Lannisterem a Starkem. O princezně Elie z Dorne prosící o milost, když byl Rhaegarův dědic oderván od jejího prsu a zavražděn před jejíma očima. O naleštěných lebkách posledních draků slepě na ně shlížejících ze stěn trůnní síně, kde Králokat otevřel otcovo hrdlo zlatým mečem.

Ona přišla na svět v Dračím kameni devět měsíců po útěku, zatímco zuřící letní bouře hrozila roztrhnout pevnost na ostrově vpůli. Říkali, že ta bouře byla strašlivá. Targaryenské loďstvo kotvící v přístavu bylo rozmetáno a ze zdí se uvolňovaly obrovité kamenné kvádry, které byly silou vichru vrhány do divokých vod Úzkého moře. Její matka při porodu zemřela a její bratr Viserys jí to nikdy neodpustil.

Ani na Dračí kámen už si nevzpomínala. I odtamtud utekli, těsně předtím, než se Uchvatitelův bratr vydal na cestu se svou nově postavenou flotilou. Do té doby zůstala ze Sedmi království, která kdysi patřila jim, jen Dračí kámen, prastaré sídlo jejich rodu. Neměla jim patřit dlouho. Posádka pevnosti byla připravena prodat je Uchvatiteli, ale jedné noci ser Willem Darry

a čtyři věrní muži vtrhli do dětského pokoje a oba je odvedli, společně s její kojnou, a pod příkrovem temnoty je vypravili na cestu lodí do bezpečí braavoského pobřeží.

Matně si vzpomínala na sera Willema, obrovitého šedivého medvěda, poloslepého, řvoucího a hulákajícího příkazy ze svého lože, na kterém ležel upoután nemocí. Služebnictvo žilo v hrůze ze svého pána, ale k Dany se vždy choval laskavě. Říkával jí „malá princezna“ a někdy také „moje paní“ a jeho ruce byly měkké jako stará kůže. Nikdy však neopouštěl svoje lože a pach nemoci na něm lpěl ve dne v noci, horký, vlhký, nepříjemně nasládlý. To bylo tehdy, když žili v Braavosu, ve velkém domě s červenými dveřmi. Dany tam měla svůj vlastní pokoj, s citroníkem rostoucím před jejím oknem. Poté, co ser Willem zemřel, služebnictvo rozkradlo to málo peněz a věcí, co po něm zbyly, a oni sami byli z velkého domu brzy vyhnáni. Dany plakala, když se pro ně červené dveře zavřely navždy.

Od té doby byli stále na cestě, z Braavosu do Myru, z Myru do Tyroše a pak dál do Qohoru, Volantisu a Lysu, nikdy nezůstávajíce příliš dlouho na jednom místě. Její bratr to nedovolil. Tvrdil, že Uchvatitelem najatí hrdlořezové jsou jim stále v patách, třebaže Dany nikdy žádného neviděla.

Zpočátku byli magistrové, archoni a obchodní knížata potěšení, když ve svých domech a u svých stolů mohli hostit poslední Targaryeny, ale jak léta ubíhala a Uchvatitel dál seděl na svém Železném trůně, dveře se před nimi zavíraly a způsob jejich života byl stále nuznější. Roky mýjely a oni byli nuceni prodat svých posledních pár pokladů a nyní byly pryč dokonce i peníze, které dostali za korunu své matky. V uličkách a vinných peleších Pentosu jejímu bratrovi říkali „žebrácký král“. Raději ani nechtěla vědět, jak říkají jí.

„Jednoho dne to všechno budeme mít zpátky, drahá sestro,“ sliboval jí. Někdy se mu třáslы ruce, když o tom mluvil. „Šperky a hedvábí, Dračí kámen a Královo přístaviště, Železný trůn a Sedm království. Všechno, co nám vzali, dostaneme zpátky.“ Viserys žil jen pro ten den. Jediné, po čem toužila Daenerys, byl velký dům s červenými dveřmi, citroník před jejím oknem a dětství, které nikdy nepoznala.

Ozvalo se tiché zaklepaní na dveře. „Vstupte,“ řekla Dany

a odvrátila se od okna. Do pokoje vešly Illyriovy služebné a pustily se do práce. Byly to otrokyně, dar od jednoho z magistrových početných dothrackých přátel. Ve Svobodném městě Pentosu otroctví jako takové neexistovalo. Toto však byly otrokyně. Stará žena, malá a šedivá jako myš, nikdy nepromluvila jediné slovo, zato dívka mluvila za obě. Byla to Illyriova oblíbená služebná, světlovlasé modrooké děvče ve věku šestnácti let, které při práci bez ustání brebentilo.

Naplnily jí lázeň horkou vodou přinesenou z kuchyně a provoněly ji vonnými oleji. Dívka přetáhla Dany její hrubou bavlněnou tuniku přes hlavu a pomohla jí do lázně. Voda byla palčivě horká, ale Dany sebou neškubla ani nevykřikla. Měla horko ráda. Navozovalo jí pocit čistoty. Kromě toho, její bratr jí vždycky říkával, že pro Targaryeny nikdy není příliš horko. „Náš rod je rodem draka,“ říkával jí. „Oheň je v naší krvi.“

Stará žena jí v naprosté tichosti umyla dlouhé, stříbřitě světlé vlasy a jemně rozčesala zacuchaná místečka. Dívka jí vydrhla záda a chodidla a přitom jí povídala, jaké že má Dany štěstí. „Drogo je tak bohatý, že dokonce i jeho otroci nosí zlaté obojky. V jeho *khalasaru* jezdí sto tisíc jezdců a jeho palác ve Vaes Dothrak má dvě stě pokojů s dveřmi z ryzího stříbra.“ Povídala toho víc, mnohem víc, o tom, jak krásný muž *khal* je, vysoký a ohnivý, nebojácný v bitvě, ten nejlepší jezdec, jaký kdy vasedl na koně, démonický lukostřelec. Daenerys neříkala nic. Vždycky si myslela, že až na to bude mít věk, provdá se za Viseryse. Po celá staletí se Targaryenové ženili a vdávali mezi sebou, bratři se sestrami, už od dob, kdy Aegon Dobyvatel pojal za manželky svoje dvě sestry. Je nutné udržovat neposkvrněnost rodové linie, zdůrazňoval jí Viserys snad tisíckrát; jejich žilami protéká královská krev, zlatá krev staré Valyrie, krev draka. Draci se nepáří s obyčejnými zvířaty a Targaryenové nemísí svoji krev s krví podřadných lidí. Přesto se nyní zdálo, že Viserys má v úmyslu prodat ji cizinci, barbarovi.

Když byla umytá, otrokyně jí pomohly z vody a utřely ji do sucha. Dívka jí dlouho kartáčovala vlasy, dokud se neleskly jako tekuté stříbro, zatímco stařena voněla její tělo parfémem kořenokvětky z dothrackých plání, dotek na každé zápěstí, za uši, na hroty ňader a ten poslední, co ji zastudil na pyscích, rovnou

mezi nohy. Oblékly ji do pavučinkového prádla, co poslal magistr Illyrio, a pak jí daly šaty ze švestkově modrého hedvábí, které mělo podtrhnout fialovou barvu jejích očí. Dívka jí obula pozlacené sandály, zatímco stará žena jí vetkla čelenku do vlasů a na zápěstí jí navlékla zlaté náramky zdobené ametysty. Jako poslední přišel na řadu náhrdelník, těžký zlatý šperk zdobený rytinami prastarých valyrijských run.

„Teď vypadáš úplně jako princezna,“ vydechla dívka obdivně, když skončily. Dany pohlédla na svůj obraz do postříbřeného prohlížecího skla, které jí Illyrio tak prozíravě poslal. *Princezna*, pomyslela si, ale vzpomněla si na to, co dívka řekla, že prý *khal* Drogo je tak bohatý, že dokonce i jeho otroci nosí zlaté obojky. Pocítila náhlý chlad a na holých pažích jí naskákala husí kůže.

Její bratr čekal v chladu vstupní haly, usazený na kraji bazénu, kde rukou čeřil vodu. Když se objevila, vstal a prohlédl si ji kritickým okem. „Zůstaň stát,“ nařídil jí. „Otoč se. Ano. Dobře. Vypadáš...“

„Královsky,“ řekl magistr Illyrio, který vstoupil klenutým průchodem. Na muže tak rozměrné postavy se pohyboval s překvapující lehkostí a půvabem. Pod volným oděvem z hedvábí v barvě plamenů se mu při chůzi natřásaly vrstvy tuku. Na každém prstě se mu leskly drahé kameny a jeho sluha mu tak dlouho natíral jeho vidlicovitý žlutý vous olejem, dokud nezářil jako skutečné zlato. „Ať tě Pán Světla zahrne požehnáním v tento nejšťastnější den, princezno Daenerys,“ pokračoval magistr, když ji vzal za ruku. Uklonil se, usmál se na ni a mezi zlatem jeho vousu na okamžik probleskly jeho křivé žluté zuby. „Je jako zjevení, Tvoje Výsosti,“ řekl jejímu bratrovi. „Drogo bude uchvácen.“

„Je příliš kostnatá,“ namítl Viserys. Jeho vlasy, stejně stříbřitě světlé jako její, byly pečlivě staženy dozadu a sepnuty sponou z dračí kosti. Tento přísný vzhled podtrhoval pevné, štíhlé rysy jeho obličeje. Položil ruku na jílec meče, který mu Illyrio půjčil, a řekl: „Jsi si jistý, že se *khalu* Drogovi líbí takto mladé ženy?“

„Už měla krvácení. Pro *khalu* je stará dost,“ řekl mu na to Illyrio, nikoli poprvé. „Podívej se na ni. Ty stříbrozlaté vlasy, ty fialové oči... je to krev staré Valyrie, bez pochyby, bez pochyby...“

a urozená, dcera starého krále, sestra nového, vsadil bych se o cokoli, že našeho Droga uchvátí!“ Když pustil její ruku, Daenerys zjistila, že se chvěje.

„To doufám,“ řekl její bratr zamyšleně. „Slyšel jsem, že ti divoši mají prazvláštní choutky. Chlapce, koně, ovce...“

„Před *khal*em Drogem se o ničem takovém raději nezmiňuj,“ poradil mu Illyrio.

Fialové oči jejího bratra se zaleskly hněvem. „Považuješ mne snad za blázna?“

Magistr se mírně uklonil. „Považuji tě za krále. Králové postrádají obezřetnost obyčejného lidu. Pokud jsem tě urazil, přijmi moji omluvu.“ Odvrátil se a zatleskal rukama na svoje nosiče.

Když se v Illyriově důmyslně zdobeném palankýnu vydali na cestu, ulice Pentosu byly hrobově temné. Dva sluhové běželi před nimi, aby jim svítili na cestu, drželi v rukou bohatě zdobené olejové lampy s tabulkami ze světla modrého skla, zatímco tucet silných mužů nesl na ramenou tyče nosítek. Uvnitř za zataženými závěsy bylo horko a těsno. Dany pod Illyriovými těžkými parfémami cítila pach jeho bledého těla.

Její bratr, rozvalený na polštářích vedle ní, si toho nevšímal. Jeho mysl bloumala daleko za Úzkým mořem. „Nebudeme potřebovat celý jeho *khalasar*,“ řekl. Jeho prsty si hrály s jílcem půjčeného meče, třebaže Dany věděla, že ve skutečnosti s mečem nikdy nebojoval. „Deset tisíc jich bude stačit. Ano, dokážu smést Sedm království s deseti tisíci dothrackými bojovníky. Říše povstane za svého pravoplatného krále. Tyrell, Redwyne, Darry, Greyjoy, žádný z nich nemá Uchvatitele o nic víc v lásce než já. Dornové hoří touhou pomstít princeznu Eliu a její děti. A obyčejní lidé půjdou s námi. Budou svolávat slávu svému králi.“ Rozdychtěně pohlédl na Illyria. „Budou, že ano?“

„Je to tvůj lid a tvůj lid tě miluje,“ odpověděl magistr Illyrio přívětivě. „V pevnostech po celé říši muži tajně připíjejí na tvoje zdraví, zatímco ženy šijí zástavy s drakem a schovávají je na den tvého návratu zpoza moře.“ Mocně pokrčil rameny. „Alespoň tak to říkají moji zvědové.“

Dany neměla žádné zvědy, žádný způsob, jak by se mohla dozvědět, co dělá nebo si myslí kdokoli tam za Úzkým mořem, ale nevěřila Illyriovým sladkým slovům a nevěřila vůbec niče-

mu, co se Illyria týkalo. Její bratr však dychtivě pokyvoval hlavou. „Zabiju Uchvatitele svou vlastní rukou,“ sliboval, on, který nikdy nikoho nezabil, „tak jako on zabil mého bratra Rhaegara. A Lannistera, Králokata, toho zabiju taky, za to, co udělal mému otci.“

„To by bylo velmi příhodné,“ přitakal magistr Illyrio. Dany si všimla sotva postřehnutelného náznaku úsměvu hrajícího kolem jeho plných rtů, ale její bratr to neviděl. S přikývnutím odhrnul závěs a zahleděl se do noci venku a Dany věděla, že v duchu už zas bojuje bitvu na Trojzubci.

Devítivěžové sídlo *khal* Droga stálo vedle vod zálivu, jeho vysoké cihlové stěny byly porostlé bledým břechtanem. Illyrio jim řekl, že *khal* je dostal do vlastnictví od magistrů Pentosu. Svobodná města byla k dothrackým pánům vždycky štědrá. „Není to proto, že bychom se těch barbarů báli,“ vysvětloval Illyrio s úsměvem. „Pán Světla ochrání zdi našeho města proti milionu Dothraků, či to alespoň rudí kněží slibují... a přesto, proč spoléhat na náhodu, když jejich přátelství lze koupit tak levně?“

Nosiči s jejich palankýnem zastavili u brány, kde jeden ze správců domu prudce roztáhl závěsy. Měl měděnou kůži a tmavé mandlové oči Dothraků, ale jeho obličej byl bez vousů a na hlavě měl špičatou bronzovou čepičku Neposkvrněných. Prohlížel si je kamenným pohledem. Magistr Illyrio k němu zabručel cosi v drsné dothracké řeči; strážný stejným jazykem odpověděl a mávnutím ruky je poslal přes bránu.

Dany si všimla, že ruka jejího bratra se těsně sevřela kolem jílce vypůjčeného meče. Vypadal téměř stejně vystrašeně, jako se cítila sama. „Drzý eunuch,“ zamumlal Viserys, zatímco byl jejich palankýn nesen vzhůru směrem k domu.

Slova magistra Illyria byla med sám. „Na dnešní slavnosti budou mnozí význační muži. Takoví lidé mají nepřátele. *Khal* musí svoje hosty chránit, a tebe mezi nimi především, Tvoje Výsosti. Uchvatitel by za tvoji hlavu nepochybně štědře zaplatil.“

„Ach, ano,“ řekl Viserys zamračeně. „Pokouší se o to, Illyrio, to mi věř. Najal si hrdlořezy, aby nás sledovali všude, kam jdeme. Jsem poslední drak a on nebude pokojně spát, dokud já budu naživu.“

Muži s nosítky zpomalili a zastavili se. Závěsy byly roztaženy a k Daenerys natáhl ruku otrok, aby jí pomohl vystoupit ven. Všimla si, že jeho obojek je z obyčejného bronzu. Její bratr ji následoval, s rukou stále pevně sevřenou kolem jílce svého meče. K tomu, aby sundali na zem magistra Illyria, bylo zapotřebí dvou mužů.

Vzduch uvnitř domu byl těžký vůněmi koření, kadidla, sladkých citronů a skořice. Provedli je vstupní halou, kde mozaika z barevných sklíček znázorňovala Zkázu Valyrie. V černých železných lampách podél stěn hořel olej. Pod vstupním obloukem z proplétajícího se kamenného listoví oznámil eunuch jejich příchod. „Viserys z rodu Targaryenů, třetí svého jména,“ prozpěvoval vysokým, sladkým hlasem, „král Andalů a Rhoynů a Prvních lidí, pán Sedmi království a ochránce říše. Jeho sestra Daenerys za bouře zrozená, princezna Dračího kamene. Jeho ctěný hostitel, Illyrio Mopatis, magistr Svobodného města Pentosu.“

Prošli kolem eunucha na nádvoří se sloupy porostlými bledým břečtanem. Měsíční světlo pomalovalo listy odstíny slonoviny a stříbra, Drogovi hosté se procházeli mezi nimi. Mnozí byli dohračtí velmožové, obrovití muži s hnědorudou kůží, s převislými kníry spoutanými kovovými prstenci a s černými vlasy, naolejovanými, spletenými do copů a ověšenými zvonečky. A přesto se mezi nimi pohybovali nájemní vrahové a prodejní žoldněři z Pentosu, Myru a Tyroše, rudý kněz dokonce ještě objemnější než Illyrio, zarostlí muži z přístavu Ibben a urození pánové z Letních ostrovů, s kůží černou jako leštěný eben. Daenerys si je všechny prohlížela s údivem... a s náhlým záchvěvem strachu si uvědomila, že je mezi nimi jedinou ženou.

Illyrio k nim šeptal. „Tamti tři jsou Drogovi pokrevní jezdcí,“ říkal. „Tamhle u sloupu stojí *khal* Moro se svým synem Rhogorem. Ten muž se zelenou bradou je bratrem archona z Tyroše a muž za ním je ser Jorah Mormont.“

Poslední jméno upoutalo Daenerysinu pozornost. „Rytíř?“
„Nic menšího.“ V Illyriově žlutém vousu se zableskly zuby v úsměvu. „Pomazaný sedmi oleji samotným nejvyšším septonem.“

„Co ten tady dělá?“

„Uchvatitel chtěl jeho hlavu,“ řekl jim Illyrio. „Kvůli jakési nicotné urážce. Mormont prodal pár pytláků tyrošskému otrokáři, místo aby je odevzdal Noční hlídce. Absurdní zákon. Člověk by měl mít právo dělat si se svými nevolníky, cokoli se mu zlíbí.“

„Rád bych si se serem Jorahem promluvil, než dnešní noc skončí,“ řekl její bratr. Dany zjistila, že si rytíře zvědavě prohlíží. Byl to již starší muž, po čtyřicítce a plešatějící, ale stále silný a urostlý. Místo hedvábí a bavlny byl oděný ve vlně a kůžích. Na jeho tunice temně zelené barvy byla vyšita podobizna černého medvěda stojícího na zadních.

Stále se dívala na toho podivného muže z domoviny, kterou nikdy nepoznala, když jí magistr Illyrio položil vlhkou dlaň na její holé rameno. „Tamhle, drahá princezno,“ zašeptal, „to je *khal* sám.“

Dany by nejraději utekla a někam se schovala, ale její bratr se na ni díval, a ona věděla, že pokud se mu znelíbí, probudí draka jeho hněvu. Opatrně se otočila a pohlédla na muže, o kterém Viserys doufal, že se mu zaslíbí, než noc skončí.

Pomyslela si, že mladičká otrokyně zas tolik nepřeháněla. *Khal* Drogo byl o hlavu větší než ten nejvyšší muž v místnosti, a přesto jako by na chodidlech tančil, jako panter v Illyriově zvěřinci. Byl mladší, než si myslela, ne víc než třicetiletý. Jeho pokožka měla barvu leštěné mědi a husté kníry měl svázané zlatými a bronzovými prstenci.

„Musím jít a vyjádřit mu svou pokoru,“ řekl magistr Illyrio. „Počkejte tady. Přivedu ho sem.“

Zatímco se zavalitý Illyrio sunul ke *khalovi*, její bratr ji vzal za paži a jeho prsty ji stiskly tak prudce, že ji to zabořilo. „Vidíš jeho cop, drahá sestro?“

Drogův cop byl černý jako půlnoc, těžký vonnými oleji a ověšený droboučkými zvonečky, které při každém jeho pohybu tiše cinkaly. Houpal se mu pod pasem, dokonce pod hýžděmi a jeho koneček se dotýkal zadní části jeho stehen.

„Vidíš, jak ho má dlouhý?“ řekl Viserys. „Když jsou Dothrakové poraženi v boji, na znamení potupy je jim uříznut cop, aby se svět dozvěděl o jejich hanbě. *Khal* Drogo v bitvě nikdy neprohrál. Je to nový Aegon Dračí pán a ty se staneš jeho královnou.“

Dany pohlédla na *khalu* Droga. Jeho obličej byl tvrdý a krutý,

jeho oči chladné a temné jako onyx. Její bratr jí občas ubližoval, když v něm probudila draka, ale nikdy z něj nebyla tak vyděšená, jako teď z tohoto muže. „Já nechci být jeho královnou,“ slyšela sama sebe říkat tichým, tenkým hlasem. „Prosím, *prosím*, Viserysi, já ho nechci, já chci jít domů.“

„*Domů?*“ Nadále k ní mluvil tichým hlasem, ale ona v jeho tónu rozpoznala hněv. „Jak můžeme jít domů, drahá sestro? Náš domov nám přece vzali!“ Odtáhl ji do stínu, aby na ně neviděli, a jeho prsty se zaryly do její pokožky. „*Jak můžeme jít domů?*“ opakoval a mínil tím Královo přístaviště, Dračí kámen a říši, o kterou přišli.

Dany měla na mysli jenom jejich pokoje v Illyriově domě, zajisté ne skutečný domov, třebaže jediný, který kdy měli, ale její bratr o tom nechtěl ani slyšet. Tam jeho domov nebyl. Dokonce ani velký dům s červenými dveřmi pro něj nebyl domovem. Jeho prsty se zarávaly stále hlouběji do její paže, vyžadovaly odpověď. „Já nevím...“ řekla nakonec zlomeným hlasem. Oči se jí naplnily slzami.

„Já ale vím,“ řekl ostře. „Domů se vrátíme s armádou, drahá sestřičko. S armádou *khala* Droga, tak půjdeme domů. A ty se za něho kvůli tomu musíš provdat a musíš s ním léhat.“ Usmál se na ni. „Nechal bych s tebou souložit celou jeho armádu, kdyby to bylo zapotřebí, sestřičko, všech čtyřicet tisíc mužů a taky jejich koně, kdyby to bylo nutné k tomu, abych dostal svoje vojsko. Buď ráda, že to bude jen Drogo. Časem se možná naučíš mít ho ráda. Teď si osuš oči. Illyrio ho vede k nám a on tě *nesmí* vidět plakat.“

Dany se otočila a uviděla, že to je pravda. Magistr Illyrio, samý úsměv a poklona, vedl *khala* Droga na místo, kde stáli. Hřbetem ruky si otřela slzy, které nestačily stéci.

„Usmívej se,“ zašeptal Viserys nervózně a spustil ruku k jílci svého meče. „A postav se rovně. Ať vidí, že už máš prsa. Bohové vědí, že jinak toho zatím máš poskrovnu.“

Daenerys se usmála a napřímila se.

EDDARD

Návštěvníci proudili branami hradu v řece zlata, stříbra a lesklé oceli, v síle tří set mužů, v pýše vazalů a rytířů, těch, co přísahali věrnost na meč, i svobodných jezdců. Nad jejich hlavami se v severním větru třepetal tučet zlatých praporců s vyšíтым korunovaným jelenem rodu Baratheonů.

Ned mnohé z jezdců znal. Tamhle je ser Jaime Lannister s vlasů zářícími jako tepané zlato, a tam zase Sandor Clegane s jeho strašlivým spáleným obličejem. Vysoký chlapec vedle něj může být jedině korunní princ, a ten mužík trpasličího vzrůstu za nimi určitě bude Skřet, Tyrion Lannister.

Avšak obrovitý muž v čele průvodu, po jehož boku jeli dva rytíři v sněhobílých pláštích Královské gardy, Nedovi připadal takřka jako cizinec... dokud s povědomým zahalekáním nesešedl ze hřbetu svého válečného oře a nezmačkl Neda v kosti drtícím objetím. „Nede! Ach, to je nádhera vidět zas ten tvůj zmrzlý obličej.“ Král si ho prohlédl od hlavy k patě a zasmál se. „Ty ses vůbec nezměnil.“

Kéž by tak Ned mohl říci to samé o něm. Před patnácti lety, když spolu vyjeli bojovat o trůn, byl lord Bouřlivého konce čistě oholený, s jasnýma očima a svalnatý jako z dívčího snu. Šest a půl stopy vysoký, přímo se nad muži menšího vzrůstu tyčil, a když oblékl své brnění a nasadil si na hlavu přilbici s velkým parožíem svého rodu, stal se skutečným obrem. Také silou obra oplýval a jeho oblíbenou zbraní bylo železnými hřeby poseté

válečné kladivo, které Ned stěží uzvedl. V těch dnech na něm jako parfém lpěl pach kůže a krve.

Nyní na něm jako parfém ulpíval zas jenom parfém a pas měl stažený pobřišníkem, aby šířka jeho těla odpovídala jeho výšce. Ned krále naposledy viděl před devíti lety, během povstání Balona Greyjoye, kdy se jelen a zlovk spojili, aby učinili přítrž neoprávněným nárokům samozvaného krále Železných ostrovů. Od noci, kdy stáli bok po boku v Greyjoyově padlé pevnosti, kde Robert přijal kapitulaci rebelantského lorda a Ned si vzal jeho syna Theona jako rukojmí a svěřence, král přibral nejméně osm kamenů. Jeho čelisti pokrýval vous drsný jako kartáč a černý jako kovové dráty, který maskoval jeho dvojitou bradu a vodopád královských laloků tuku, ovšem nic nedokázalo schovat jeho břicho ani tmavé kruhy pod očima.

Jenomže Robert nyní byl nejenom jeho přítelem, ale především jeho králem, a tak Ned řekl jen: „Tvoje Výsosti, Zimohrad je ti k službám.“

Do té doby už sesedali i ostatní a k jejich koním přicházeli štolbové. Robertova manželka, královna Cersei Lannister, přišla se svými mladšími dětmi pěšky. Kolový dům, ve kterém všichni cestovali, rozměrný patrový povoz z olejem napuštěného dubového dřeva, zpevněný kovem, tažený čtyřiceti mohutnými valachy, byl příliš široký, než aby projel bránou hradu. Ned poklekl do sněhu, aby políbil královnin prsten, zatímco Robert objal Catelyn jako dlouho ztracenou sestru. Pak byly kupředu přivedeny děti, vzájemně představeny a oboustranně vychvalovány.

Ještě než tyto uvítací formality skončily, král se otočil ke svému hostiteli a řekl: „Odveď mne dolů do krypty, Eddarde. Rád bych vyjádřil úctu mrtvým.“

Ned ho za to měl rád, za to, že si na ni po všech těch letech vzpomněl. Zavolal, aby jim přinesli lucernu. Žádných dalších slov nebylo zapotřebí. Jen královna začala protestovat. Jsou na cestě od svítání, všichni jsou unavení a prokřehlí, zajisté by se měli nejdříve občerstvit. Mrtví počkají. Víc říci nestačila; Robert se na ni podíval a její bratr, dvojče Jaime, ji beze slova vzal za paži a ona už neřekla nic.

Společně se odebrali dolů do krypty, Ned a jeho král, kterého stěží poznával. Ned s lucernou šel po točitém úzkém schodišti

z kamene první. „Začínal jsem mít obavy, že se na Zimohrad nikdy nedostaneme,“ stěžoval si Robert cestou do hlubin. „Když tam na jihu mluvíme o mých Sedmi královstvích, člověk snadno zapomíná, že tvoje část je stejně velká jako šest ostatních dohromady.“

„Věřím, že pro tebe byla cesta příjemná, Tvoje Výsosti.“

Robert si odfrkl. „Na sever od Šíje není nic než bažiny, lesy, pole a zřídka kdy nějaký slušný hostinec. Nikdy jsem neviděl tak rozlehlou pustinu. Kde jsou všichni tvoji *lidé*?“

„Pravděpodobně se příliš stydí, než aby vycházeli ven,“ zažertoval Ned. Cítil, jak se nahoru po schodišti krade chlad, studený dech z hlubin podzemí. „Krále tady na severu vídají zřídka-kdy.“

Robert se zamračil. „Spíš se všichni schovávali pod sněhem. Pod *sněhem*, Nede.“ Král přiložil dlaň na zeď, aby se při sestupu podepřel.

„Sněhové metelice jsou zde v pozdním létě obvyklým jevem,“ poznamenal Ned. „Doufám, že ti nezpůsobily žádné potíže. Většinou bývají velmi mírné.“

„Tvoje mírné metelice ať vezmou Jiní,“ zaklel Robert. „Jak to tady bude vypadat v zimě? Celý se při tom pomyšlení třesu.“

„Zimy tu bývají kruté,“ připustil Ned. „Starkové ale vydrží ledacos. Vždycky jsme museli.“

„Měl bys přijet na jih,“ řekl mu Robert. „Potřebuješ si užít léta, než skončí. Ve Vysoké zahradě jsou pole zlatých růží, která se táhnou tak daleko, kam až člověk dohlédne. Ovoce je tak zralé, že se ti rozprskne v ústech – melouny, broskve, ohnivé švestky, žes nikdy takovou sladkost neochutnal. Však uvidíš, přivezl jsem ti nějaké. Dokonce i v Bouřlivém konci, kde vanou větry ze zálivu, jsou dny tak horké, že se stěží můžeš hýbat. A měl bys vidět ta města, Nede! Všude květiny, tržiště přetékaající jídlem, letní vína tak levná a dobrá, že se opiješ jen z toho, jak dýcháš vzduch. Každý je tam tlustý, opilý a bohatý.“ Zasmál se a poplácal se po svém objemném bříše. „A ta *děvčata*, Nede!“ zvolal a oči se mu zaleskly. „Přísahám, že ženy v tom horku ztrácejí všechn svůj ostych. Plavou nahé v řece, hned pod hradem. Dokonce i v ulicích je příliš horko pro vlnu nebo kožešiny, a tak tam chodí jen v krátkých šatech, v hedvábí, pokud mají stříbro,

a v bavlně, pokud ne, ale u všech je to stejné, když se začnou potit a látka se jim lepí na kůži. Mohly by docela dobře chodit nahé.“ Král se šťastně zasmál.

Robert Baratheon vždycky byl mužem při chuti, mužem, který věděl, jak uspokojit svoje choutky. O Eddardu Starkovi by nikdo nic podobného říci nemohl. Přesto si Ned nemohl pomoci, aby si nevšiml, jak si tato potěšení vybírají na králi svoji daň. Než sestoupili na konec schodiště, Robert ztěžka dýchal a jeho obličej byl ve světle lampy zrudlý. Vešli spolu do temné krypty.

„Tvoje Výsosti,“ řekl Ned uctivě. Opsal lucernou široký půlkruh. Stíny se pohnuly a zakolébaly se. Mihotavé světlo dopadlo na kameny pod jejich nohama a pohladilo dlouhé procesí žulových sloupů, které se po dvou táhly před nimi, dál a dál, až daleko do tmy. Mezi sloupy seděli u zdí mrtví králové na svých kamenných trůnech, zády proti hrobkám, které obsahovaly jejich tělesné pozůstatky. „Je úplně na konci, s otcem a Brandonem.“

Kráčel mezi sloupy a Robert jej mlčky následoval, třesoucí se chladem v syrovém podzemním vzduchu. Tam dole vždycky byla zima. Zvuk jejich kroků se rozléhal po kamenech a odrážel se ozvěnou od klenby nad jejich hlavami. Kráčeli spolu mezi mrtvými vladaři dynastie Starků, jejichž podobizny byly vytesány do kamenů, kterými byly zapečetěny hrobky. Seděli tam v dlouhých řadách, s očima upřenýma do věčné temnoty, zatímco u jejich chodidel odpočívali velcí kamenní zlovcí stočení do klubíček. V posouvajících se stínech se zdálo, jako by se kamenné postavy hýbaly, když kolem nich procházeli živí.

Podle prastarého zvyku byl na klín každého, kdo byl pánem Zimohradu, položen železný meč, aby byli pomstychtiví duchové udrženi ve svých hrobkách. Ty nejstarší se už dávno rozpadly v prach a nezůstalo z nich víc než pár rudých skvrn na místech, kde kov spočíval na kameni. Neda napadlo, zda to znamená, že jejich duchové jsou nyní volní a mohou se svobodně potulovat hradem. Doufal, že tomu tak není. První lordi Zimohradu byli muži stejně tvrdí jako země, které vládli. Ve staletích předtím, než zpoza moře přišli Dračí páni, nebyli ničými spojenci ani vazaly a sami sebe zvali Králi severu.

Ned se konečně zastavil a zvedl olejovou lucernu. Krypta se

před ním dál táhla do tmy, ale za tímto místem již byly hrobky prázdné a nezapečetěné; černé díry čekající na svoje mrtvé, na něho a jeho děti. Ned na to nerad myslel. „Tady,“ řekl svému králi.

Robert tiše přikývl, poklekl a sklonil hlavu.

Byly tam tři hrobky, jedna vedle druhé. Lord Rickard Stark, Nedův otec, měl dlouhý, přísný obličej. Kameník ho dobře znal a věrně vystihl jeho podobu. Seděl tam s tichou důstojností. Kamenné prsty pevně svíraly meč, který měl položený na klíně, ale za jeho života jej všechny jeho meče zklamaly. V menších hrobkách po obou jeho stranách ležely pozůstatky jeho dětí.

Brandonovi bylo dvacet, když zemřel, zardoušen na příkaz Šíleného krále Aeryse Targaryena, jen pár dnů předtím, než se měl oženit s Catelyn z rodu Tullyů z Řekotočí. Jeho otec byl nucen dívat se, jak umírá. On byl pravým dědicem, nejstarším, zrozeným k tomu, aby vládl.

Lyanně bylo teprve šestnáct, byla napolo dítětem, napolo ženou nepřekonatelného půvabu. Ned ji miloval celým svým srdcem. Robert ji měl rád ještě víc. Měla se stát jeho nevěstou.

„Byla mnohem krásnější, než je tady,“ řekl král po dlouhém mlčení. Upíral oči na Lyannin obličej, jako by měl moc přivést ji pohledem zpátky k životu. Nakonec vstal, v důsledku své hmotnosti poněkud neohrabaně. „Ach, proklatě, Nede, musel jsi ji pohřbít zrovna na *tomhle* místě?“ Jeho hlas byl drsný znovu probuzeným žalem. „Zaslouhovala by si víc než jen tmu...“

„Byla z rodu Starků ze Zimohradu,“ řekl Ned tiše. „Tady je její místo.“

„Měla by ležet někde na kopci, pod ovocným stromem, se sluncem a mraky nad hlavou a deštěm, který by ji omýval.“

„Když umírala, byl jsem s ní,“ připomněl Ned králi. „Chtěla se vrátit domů, odpočívat vedle Brandona a otce.“ Stále její slova tu a tam slyšel. *Slib mi to*, naříkala v místnosti, která byla cítit krví a růžemi. *Slib mi to, Nede*. Horečka z ní vysála všechnu sílu a její hlas byl slabý jako šepot, ale když jí dal svoje slovo, strach z očí jeho sestry zmizel. Ned si vzpomínal na to, jak se tehdy usmála, jak pevně její prsty sevřely jeho, když z ní život vyprchal a z dlaně se jí vysypaly růžové okvětní plátky, zčernalé

a mrtvé. Víc si nepamatoval. Našli ho tam, jak stále objímá její tělo, tichého žalem. Ten malý muž z jezerního sídliště, Howland Reed, vyndal její ruku z jeho. Ned si na nic z toho nevzpomínal. „Nosím jí květiny, když mohu,“ řekl. „Lyanna měla... květiny ráda.“

Král se dotkl její tváře, jeho prsty přejely po drsném kameni tak něžně, jako by to bylo živé maso. „Přísahal jsem, že Rhaegara za to, co jí udělal, zabiju.“

„Udělal jsi to,“ připomněl mu Ned.

„Jen jednou,“ řekl Robert s hořkostí.

Utkali se spolu u brodu Trojzubce, zatímco kolem zuřila bitva, Robert se svým válečným kladivem a přilbicí s obrovským parožím a targaryenský princ oděný celý v černém. Na hrudním plátu měl tříhlavého draka svého rodu, vysázeného z rubínů, které ve slunečním svitu zářily jako oheň. Vody Trojzubce rudě proudily kolem kopyt jejich ořů, kteří kroužili kolem sebe a naráželi do sebe, zas a znovu, dokud poslední drtivý úder Robertova kladiva nezasáhl draka na pancíři a hrudníku pod ním. Když se na místě zápasu konečně objevil Ned, Rhaegar ležel mrtvý v proudu, zatímco muži obou armád pátrali ve vířících vodách po rubínech uvolněných úderem z jeho zbroje.

„Ve svých snech ho zabívám každou noc,“ přiznal se Robert. „I tisíc smrtí by bylo méně, než si zaslouhuje.“

Neexistovalo nic, co by na to mohl Ned říci. Po chvíli ticha poznamenal: „Měli bychom se vrátit, Tvoje Výsosti. Tvoje manželka tě jistě očekává.“

„Moji ženu ať vezmou jiní,“ zamumlal Robert s hořkostí v hlasu, ale vydal se zpátky cestou, kterou přišli, a jeho hřmotné kroky se rozléhaly temnotou. „A jestli ještě jednou uslyším to ‚Tvoje Výsosti‘, nechám tvoji hlavu nabodnout na kůl. My přece jeden pro druhého znamenáme víc.“

„Já na to nezapomněl,“ odpověděl Ned tiše. Když král nic neříkal, pobídl ho: „Pověz mi o Jonovi.“

Robert zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neviděl, že by nemoc sklátila člověka tak rychle. V den jména mého syna jsme pořádali turnaj. Kdybys Jona viděl tehdy, přísahal bys, že bude žít navěky. O čtrnáct dnů později byl mrtvý. Ta nemoc byla jako oheň v jeho útrokách. Prohořela jeho tělem skrz naskrz.“ Zasta-

vil se vedle sloupu před hrobkou dlouho mrtvého Starka. „Měl jsem toho starého muže rád.“

„Oba jsme měli.“ Ned se na okamžik odmlčel. „Catelyn se bojí o svoji sestru. Jak Lysa snáší svůj bol?“

Robertova ústa se trpce zkřivila. „Abych pravdu řekl, ne moc dobře,“ připustil. „Myslím, že ztráta Jona tu ženu připravila o rozum, Nede. Odvezla chlapce na Orlí hnízdo, navzdory mému přání. Doufal jsem, že si ho vezme do pěstounské péče Tywin Lannister v Casterlyově skále. Jon neměl žádné bratry, žádné další syny. Copak jsem toho chlapce měl nechat vychovávat ženami?“

Ned by spíš svěřil dítě jeskynní zmiji než lordu Tywinovi, ale raději svoje pochybnosti nahlas nevyslovil. Některé staré rány se nikdy úplně nezacelí a začnou znovu krváčet po jediném slově. „Ta žena ztratila manžela,“ řekl opatrně. „Možná se jako matka bála, že přijde i o svého syna. Ten chlapec je ještě velmi malý.“

„Je mu šest, je nemocný a je to pán Orlího hnízda, bohové smilujte se,“ zaklel král. „Lord Tywin nikdy předtím ničím poručníkem nebyl. Lysa by si takové pocty měla vážit. Lannisterové jsou významným a vznešeným rodem. Odmítla si můj návrh dokonce jen vyslechnout a pak odjela uprostřed noci, aniž by se s někým patřičně rozloučila. Cersei zuřila.“ Zhluboka si povzdechl. „Ten hoch je můj jmenovec, věděl jsi to? Robert Arryn. Přísahal jsem, že ho budu ochraňovat. Jak to mám udělat, když ho jeho matka unesla a odvěkla pryč?“

„Sám se stanu jeho poručníkem, budeš-li si to přát,“ řekl Ned. „S tím by Lysa měla souhlasit. Ona a Catelyn si byly jako dívky blízké a rádi ji tu uvítáme.“

„Štědrá nabídka, můj příteli,“ řekl král, „ale je příliš pozdě. Lord Tywin již také dal svůj souhlas. Svěřit chlapce do péče jinam by pro něj bylo bolestnou urážkou.“

„Mně leží na srdci spíš dobro mého synovce než Lannisterova uražená hrdost,“ prohlásil Ned.

„To proto, že ty s žádným z Lannisterů nespáváš.“ Robert se zasmál a ten zvuk se rozlehl mezi hrobkami a odrazil se od klenutého stropu. Jeho úsměv byl zablesknutím bílých zubů v houštině objemného černého plnovousu. „Ach, Nede,“ řekl, „ty

jsi stále tak vážný.“ Položil masivní paži kolem Nedových ramen. „Měl jsem v úmyslu posečkat pár dní, než si s tebou pohovořím, ale teď vidím, že to není zapotřebí. Pojď se mnou.“

Vydali se na zpáteční cestu mezi sloupovím. Slepé kamenné oči jako by je sledovaly, když kolem nich procházeli. Král měl paži položenou kolem Nedových ramen. „Určitě se divíš, proč jsem se nakonec přece jen odhodlal navštívit Zimohrad, po tak dlouhé době.“

Ned měl určité podezření, ale neodvážil se je vyslovit. „Zajisté proto, aby ses potěšil mojí společností,“ řekl nenuceně. „A navíc je tu Zeď. Měl by ses na ni podívat, Tvoje Výsosti, projít se po jejích hradbách a promluvit s těmi, kdo na ní stráží říši. Noční hlídka je už jen pouhým stínem toho, čím bývala kdysi. Benjen říká –“

„Nepochybuji o tom, že se dostatečně brzy doslechnu, co říká tvůj bratr,“ přerušil ho Robert. „Ta Zeď tam stojí – kolik – osm tisíc let? Pár dní ještě posečká. Já mám naléhavější starosti. Jsou těžké časy. Potřebuji kolem sebe dobré muže. Muže jako Jon Arryn. Sloužil mi jako pán Orlího hnízda, jako Strážce východu, jako pobočník krále. Nebude snadné nalézt za něj náhradu.“

„Jeho syn...“ začal Ned.

„Jeho syn zdědí Orlí hnízdo a všechny jeho pozemky a výnosy,“ řekl Robert příkře. „Nic víc.“

To Neda překvapilo. Ohromeně se zastavil a otočil se, aby pohlédl na svého krále. „Arrynové vždycky byli Strážci východu,“ vyhrkl spontánně. „Tento titul je nerozlučně spjat s vlastnictvím jejich půdy a statků.“

„Možná, až bude starší, může tento titul získat zpět,“ řekl Robert. „Mám na to tento rok k přemýšlení a ještě další. Šestiletý chlapec nemůže být vojenským velitelem, Nede.“

„V míru je tento titul pouze čestný. Ať si jej chlapec ponechá. Kvůli památce jeho otce, když už ne kvůli němu. Za jeho dlouholeté služby to Jonovi zajisté dlužíš.“

Král jeho slovy nebyl potěšen. Sundal paži z Nedova ramene. „Jonova služba byla závazkem, jímž byl povinován svému lennímu pánovi. Nejsem žádný nevděčník, Nede. Ty ze všech lidí nejvíc bys to měl vědět. Jenomže syn není otec. Malý chlapec nemůže mít na starosti celý východ.“ Pak jeho tón změkl. „Dost

už o tom. Mně teď leží na srdci mnohem důležitější úřad, o kterém si s tebou chci pohovořit, a nerad bych se s tebou hádal.“ Robert ho uchopil za loket. „Potřebuji tě, Nede.“

„Jsem ti k službám, Tvoje Výsosti. Vždycky jsem byl a budu.“ Byla to slova, která musel říci, a tak je řekl, pln strachu z toho, co možná bude následovat.

Zdálo se, že Robert je stěží slyšel. „Ta léta, která jsme spolu strávili v Orlím hníždě. *Bohové*, byla to zatraceně dobrá léta. Chtěl bych tě opět mít po mém boku, Nede. Chci tě mít tam dole v Králově přístavišti, ne tady nahoře na samém konci světa, kde nejsi nikomu užitečný.“ Robert se zahleděl stranou do temnoty a na okamžik vypadal stejně melancholicky jako Stark. „Ujišťuji tě, že sedět na trůně je tisíckrát obtížnější než ho získat. Zákony jsou úmornou záležitostí a počítání měďáků je ještě horší. A lidé... stěžují si, dokud nemám mysl zcela otupenou a zadek v jednom ohni. Všichni něco chtějí, peníze, půdu nebo spravedlnost. Kdybys slyšel ty lži, co mi povídají do očí... a moji páni a paní nejsou o nic lepší. Jsem obklopen pochlebovači a blázny. Člověka to dohání k šílenství, Nede. Polovina se jich neodvažuje říct mi pravdu a ta druhá polovina není schopna dopídit se jí. Přiznám se ti, že za nocí si někdy přeju, abychom to tehdy u Trojzubce byli prohráli. Ach ne, ve skutečnosti ne, ale...“

„Já ti rozumím,“ řekl Ned tiše.

Robert na něj pohlédl. „Myslím, že ano. Pokud je tomu tak, jsi jediný, můj příteli.“ Usmál se. „Lorde Eddarde Starku, jmenuji tě pobočníkem krále.“

Ned poklekl na koleno. Nabídka jej nepřekvapila. Jaký jiný důvod by Robert měl, aby se vydal na tak dalekou cestu? Pobočník krále byl druhým nejmočnějším mužem v Sedmi královstvích. Mluvil královým hlasem, velel královým armádám, vynášel královy zákony, někdy dokonce sedával na Železném trůnu, aby vykonával královu spravedlnost, když král sám byl nepřítomen, nemocný nebo jakkoli jinak indisponovaný. Robert mu nabízel zodpovědnost tak velkou, jako byla jeho říše sama.

Byla to ta poslední věc na světě, po které Ned toužil.

„Tvoje Výsosti,“ řekl, „takové pocty nejsem hoden.“

Robert zasténal s dobře naladěnou netrpělivostí. „Kdybych tě chtěl poctít, nechal bych tě odejít do výslužby. Mám v plánu nechat tě vládnout království a bojovat ve válkách, zatímco já budu jíst a pít a špásovat s děvčaty až do předčasného hrobu.“ Poplácal si svoje objemné břicho a zašklebil se. „Znáš to přísloví o králi a jeho pobočnickovi?“

Ned je znal. „To, o čem král sní,“ řekl, „pobočník uvádí v život.“

„Jednou jsem šel do postele s rybářskou děvečkou, která mi řekla, že obyčejní lidé znají pikantnější způsob, jak to vyjádřit. Král jí, řekla, a pobočník po něm uklízí svinčík.“ Zvrátil hlavu dozadu a zařičel smíchy. Ozvěna se rozlehla temnotou a mrtví Zimohradu všude kolem nich jako by si je změřili chladným, nesouhlasným pohledem.

Nakonec jeho smích utichl a odezněl docela. Ned stále klečel, oči zvednuté ke svému vladaři. „Proklatě, Nede,“ posteskl si král, „mohl bys mě alespoň oblažit úsměvem.“

„Říká se, že tady na severu bývá taková zima, že když se člověk směje, smích mu zamrzne v hrdle a udusí se jím,“ odvětil Ned klidným hlasem. „Možná proto Starkové tak málo oplývají smyslem pro humor.“

„Pojed' se mnou na jih a já tě naučím, jak se znovu smát,“ slíbil mu král. „Pomohl jsi mi získat ten prokletý trůn, teď mi pomoz udržet si ho. Bylo nám souzeno vládnout společně. Kdyby žila Lyanna, byli bychom bratry, svázanými pokrevním poutem a také náklonností. Nu, ještě není příliš pozdě. Mám syna. Ty máš dceru. Můj Joff a tvoje Sansa spojí naše rody, tak jako jsme to kdysi měli udělat Lyanna a já.“

Tato nabídka jej překvapila. „Sanse je teprve jedenáct.“

Robert netrpělivě mávl rukou. „Na zasnuby je stará dost. Sňatek může pár let počkat.“ Král se usmál. „Nyní vstaň a řekni ano, proklatě.“

„Nic by mi nemohlo poskytnout větší potěšení, Tvoje Výsosti,“ odpověděl Ned. Zaváhal. „Tyto pocty přišly tak neočekávaně. Nedal bys mi nějaký čas na uvážení? Musím o tom říct své ženě...“

„Ano, ano, samozřejmě, pověz to Catelyn, vyspi se na to, když to potřebuješ.“ Král se sklonil, popadl Neda za ruku a s mocným

heknutím ho zvedl na nohy. „Hlavně mě nenechávej čekat příliš dlouho. Nejsem zrovna z nejtrpělivějších.“

Na kratičký okamžik ovládl Eddarda Starka strašlivý pocit neblahé předtuchy. *Tohle* je místo, kam patří, tady na severu. Rozhlédl se po kamenných postavách kolem nich a zhluboka se v chladném tichu podzemní krypty nadechl. Cítil na sobě oči mrtvých. Věděl, že naslouchali. A že zima se blíží.

J O N

Bývaly chvíle – ne sice mnoho, ale pár jich bylo – kdy byl Jon Sníh rád, že je bastard. Když si naléval víno do svého poháru od jednoho ze sluhů procházejících kolem se džbánem, napadlo ho, že právě teď je jedna z nich. Posadil se zpátky na své místo na lavici mezi mladými panoši a napil se. Jeho ústa naplnila sladká, ovocná chuť letního vína a vyčarovala mu úsměv na rtech.

Velká síň Zimohradu byla zamlžená kouřem a těžká vůní rožněného masa a čerstvě upečeného chleba. Její vysoké kamenné zdi byly ověšeny zástavami. Bílými, zlatými, purpurovými: zlovk Starků, korunovaný jelen Baratheonů, lev Lannisterů. Trubadúr hrál na harfu a prozpěvoval baladu, ale na tomto konci síně byl jeho hlas stěží slyšet nad hukotem plamenů, zvoněním cínových talířů a číší a tichými tlumenými hlasy stovky podroušených rozhovorů.

Byla to čtvrtá hodina uvítací hostiny konané pro krále. Jonovi bratři a sestry seděli vedle královských dětí pod vyvýšeným pódiem, kde lord a lady Starkovi hostili krále a královnu. Na počest této příležitosti jeho pan otec zajisté dovolí každému dítěti pohár vína, ale určitě ne víc. Tady dole na lavicích Jona nikdo neomezoval v tom, kolik vína může vypít, aby uhasil svou žízeň a chuť.

A Jon, k rozjařenému potěšení mladíků kolem sebe, kteří ho pobízeli pokaždé, když vyprázdnil svou číši, zjišťoval, že má

žízeň dospělého muže. Byla to příjemná společnost a Jonovi se líbilo poslouchat příběhy, které vyprávěli, o bitvách, děvčatech a lovu. Byl si jistý, že jeho společníci jsou mnohem zábavnější než královi potomci. Jeho zvědavost na návštěvníky byla zcela ukojena pouhým jejich příchodem do hodovní síně. Jejich procesí prošlo necelou stopu od místa, které mu vyhradili na lavici, a Jon si je všechny mohl prohlédnout hezky zblízka.

Jeho otec šel první, dělal doprovod královně. Muži měli pravdu, když říkali, že je krásná. Uprostřed zlatých vlasů se jí leskl drahokamy vykládaný diadém, jehož smaragdy dokonale ladily se zelení jejích očí. Jeho otec jí pomohl po schůdcích nahoru na pódium a odvedl ji k jejímu křeslu, ale královna se přitom na něj ani jednou nepodívala. Dokonce už ve čtrnácti letech byl Jon schopen prohlédnout její strojený úsměv.

Jako další šel sám král Robert, s lady Stark po svém boku. Král byl pro Jona velkým zklamáním. Jeho otec o něm často mluvil: s nikým nesrovnatelný Robert Baratheon, démon Trojzubce, nejdivočejší válečník celé říše, obr mezi princí a knížaty. Jon viděl pouze tlustého muže se zarostlou rudou tváří, potícího se pod svým hedvábným oděvem. Kráčel nemotorně, jako by byl napůl opilý.

Po nich šly děti. Malý Rickon jako první zvládal dlouhou cestu síní se vší vážností, které je tříleté dítě schopno. Jon ho musel pobídnout, aby šel dál, když se u něj zastavil. Hned za ním šel Robb v bíle lemovaném oděvu z šedivé vlny, v barvách Starků. Po jeho boku kráčela princezna Myrcella. Byla to křehká dívka, ještě ne osmiletá, se záplavou zlatých kadeří pod drahokamy zdobenou sítkou. Jon si všiml plachého pohledu, kterým se na Robba podívala, když procházeli mezi stoly, a nesmělého způsobu, jakým se na něj usmála. Usoudil o ní, že je mdlá a fádňá. Robb neměl dokonce ani tolik rozumu, aby si uvědomil, jak je hloupá; křenil se na ni jako blázen.

Jeho nevlastní sestry provázely královské prince. Arya byla spárovaná s obtloustlým mladým Tommenem, jehož bílozlaté vlasy byly delší než její. Sansa, o dva roky starší, šla po boku korunního prince Joffreye Baratheona. Bylo mu dvanáct, byl mladší než Jon a Robb, ale k Jonovu velkému rozhořčení vyšší než ona. Kolem jeho zlatého límce a vysokého sametového ná-

krčníku mu spadal na záda hustý vodopád blondatých kučer. Sansa, která kráčela vedle něho, celá zářila, ale Jonovi se nelíbily Joffreyovy našpulené rty ani znuděný, pohrdavý výraz, kterým si měřil Velkou síň Zimohradu.

Víc ho zajímal pár, který šel za nimi: královnini bratři, Lannisterové z Casterlyovy skály. Lev a Skřet; nebylo pochyb o tom, který je který. Ser Jaime Lannister byl dvojčetem královny Cersei; vysoký a zářivě zlatý, s lesknoucíma se zelenýma očima a úsměvem, který se do člověka zařezával jako nůž. Byl oděn v rudém hedvábí, vysokých černých botách, černém saténovém plášti. Na hrudi jeho tuniky byl zlatou nití vyšit lev jeho rodu, řvoucí do světa svoji výzvou. Do očí mu říkali Lannisterský lev a za jeho zády si o něm šeptali jako o „Králokatovi“.

Jon zjistil, že je obtížné odvrátit od něj pohled. *Takto by měl vypadat král*, říkal si v duchu, když muž procházel kolem něho.

Pak uviděl toho druhého, který se napolo skrytý kolébal za bokem svého bratra. Tyrion Lannister, nejmladší z potomků lorda Tywina a zdaleka ten nejošklivější. Vše, čím bohové obdařili Cersei a Jaimeho, Tyrionovi upřeli. Byl to trpaslík, nesahající bratrovi výš než do pasu, snažící se ze všech sil udržet s ním krok na svých zakrslých nohou. Jeho hlava byla v poměru k tělu příliš velká, se zvířecky znetvořeným obličejem pod vystouplým obloukem obočí. Jedno zelené oko a jedno černé hleděly na svět zpod zplihlých řídkých vlasů tak světlých, že vypadaly bílé. Jon ho fascinovaně pozoroval.

Posledními z urozených pánů, kteří vstoupili, byli jeho strýc Benjen Stark z Noční hlídky a svěřenec jeho otce Theon Greyjoy. Když šel kolem, Benjen Jona obdařil vřelým úsměvem. Theon jej zcela ignoroval, ale to pro Jona nebylo novinkou. Poté, co se všichni usadili, byly pozvednuty číše k přípitku, byla pronesena slova díky a hostina konečně začala.

Tehdy Jon začal pít a nepřestával.

Něco se pod stolem otřelo o jeho nohu. Jon spatřil červené oči hledící vzhůru na něj. „Už máš zase hlad?“ zeptal se. Ve středu stolu ležela na míse nesnědená polovina medového kuřete. Jon se k němu natáhl, aby odřízl stehno, ale pak dostal lepší nápad. Nabodl dýkou celý zbytek ptáka a nechal ho sklouznout na podlahu mezi svoje nohy. Duch se do něj tiše zahryzl. Jeho bratři

a sestry nedostali svolení přivést si svoje vlky na hostinu, ale na tomto konci hodovní síně Jon napočítal víc hafanů a proti jeho štěněti nikdo nic nenamítal. Říkal si, jaké má i v tomto ohledu štěstí.

Oči ho pálily. Jon si je začal prudce mnout, proklínaje kouř. Znovu se zhluboka napil vína a pozoroval svého zlovka, jak požívá kuře.

Psi procházeli mezi stoly, táhli se za služebnými s tácy jídla. Jeden z nich, černá fena neurčité rasy s protáhlýma žlutýma očima, ucítila vůni kuřete. Zastavila se a strčila hlavu pod stůl, aby si utrhla svůj podíl. Jon obě zvířata pozoroval. Duch tiše vzhlédl a upřel na psa svoje žhavé rudé oči. Fena štěkla v rozdušené výzvě. Byla třikrát větší než štěně zlovka. Duch se nepohnul. Stál nad svou kořistí a jen otevřel tlamu a obnažil tesáky. Fena ztuhla, znovu štěkla, pak si boj rozmyslela. Odvrátila se a odplížila se pryč, s posledním vzdorovitým štěknutím, které mělo zachránit její pošramocenou pýchu. Duch se vrátil zpátky ke svému žrádlu.

Jon se zasmál a sáhl pod stůl, aby pocuchal chundelatou bílou srst. Zlovk na něj pohlédl, jemně olízl jeho dlaň a znovu se zahryzl do masa.

„Je to jeden z těch zlovků, o kterých jsem toho tolik slyšel?“ ozval se známý hlas poblíž.

Jon šťastně vzhlédl. Byl to jeho strýc Ben, který mu položil ruku na hlavu a prohrábl mu vlasy, stejně jako Jon před chvílí pocuchal vlkovu srst. „Ano,“ odpověděl. „Jmenuje se Duch.“

Jeden z panošů přerušil košilatý příběh, který vyprávěl, aby udělal místo bratrovi jejich pána. Dlouhonohý Benjen Stark se obkročmo posadil na lavici a vzal si z Jonových rukou číši s vínem. „Letní víno,“ řekl, když ochutnal. „Není nic sladšího. Kolik číší už jsi dnes vypil, Jone?“

Jon se usmál.

Ben Stark se dal do smíchu. „Jak jsem se obával. Ale dobře je tak. Myslím, že jsem byl mladší než ty, když jsem se poprvé opravdu poctivě a upřímně opil.“ Popadl z blízkého tácu pečenou cibuli, z níž odkapávala hnědá šťáva, a zakousl se do ní. Když ji drtil, praskala mu mezi zuby.

Jeho strýc byl ostrých rysů a štíhlý jako horská skála, ale

v jeho modrošedých očích se vždycky leskly jiskřičky smíchu. Oblékal se do černého, jak příslušelo muži od Noční hlídky. Dnes na sobě měl oděv z bohatého černého sametu, vysoké kožené boty a široký opasek se stříbrnou sponou. Kolem krku se mu leskl těžký stříbrný řetěz. Zatímco jedl cibuli, Benjen užasle i pobaveně zároveň sledoval Ducha. „Velmi tichý vlk,“ poznamenal.

„Není jako ostatní,“ řekl Jon. „Nikdy nevydá hlásku. Proto jsem ho pojmenoval Duch. Proto, a také proto, že je tak bílý. Ostatní jsou celí tmaví, šediví nebo černí.“

„Tam za Zdí žije hodně zlovlků. Slýcháme je na našich průzkumných výpravách.“ Benjen Stark si Jona změřil pátravým pohledem. „Ty nejídáváš u stolu se svými bratry a sestrami?“

„Většinou ano,“ odpověděl Jon bezvýrazným hlasem. „Ale dnes večer si lady Stark myslela, že by to mohlo být chápáno jako urážka královské rodiny, kdyby mezi nimi seděl bastard.“

„Rozumím.“ Jeho strýc pohlédl přes rameno na vyvýšený stůl na vzdáleném konci síně. „Zdá se, že můj bratr dnes večer nemá příliš hodovní náladu.“

Jon si toho všiml taky. Bastard se musel naučit všimnout si věcí, číst pravdu, kterou lidé schovávali za svýma očima. Jeho otec se choval zdvořile a vybraně jako vždy, ale byla v něm jakási upjatost a strnulost, kterou v něm předtím Jon pozoroval zřídka. Mluvil málo, rozhlížel se po síni šedýma očima pod mocnými oblouky obočí, ale jako by nic neviděl. O dvě křesla dál celý večer vydatně popíjel král. Jeho široký obličej za hustým černým voussem byl zrudlý a lesklý. Stále něčemu připíjel, hlasitě se smál každému vtipu, ale královna vedle něj vypadala chladně jako socha vytesaná z ledu. „Královna je taky rozčilená,“ řekl Jon svému strýci tichým hlasem. „Otec dnes odpoledne odvedl krále dolů ke hrobkám. Královna nechtěla, aby tam šel.“

Benjen na Jona pohlédl obezřetným, pátravým pohledem. „Moc bys tady z toho nepostrádal, viď, Jone? Muže jako ty bychom potřebovali na Zdi.“

Jon se nadmul pýchou. „Robb je silnější kopiník než já, ale já se umím lépe ohánět mečem, a jak říká Hullen, umím jezdit na koni stejně dobře jako kterýkoli muž z hradu.“

„Pozoruhodné úspěchy.“

„Vezmi mě s sebou, až pojedáš zpátky na Zeď,“ řekl Jon v náhlém návalu vzrušení. „Otec mě nechá odejít, když ho o to požádáš, vím, že to dovolí.“

Strýc Benjen upřeně pozoroval jeho obličej. „Zeď je tvrdým místem pro chlapce, Jone.“

„Už jsem téměř dospělý muž,“ protestoval Jon. „Ve svůj příští den jména dosáhnu patnácti let, a mistr Luwin říká, že bastardi dospívají rychleji než ostatní děti.“

„To je pravda,“ přitakal Benjen a svěsil koutky úst. Vzal ze stolu Jonův pohár, nalil do něj víno z blízkého džbánu a vypil jej dlouhými, hlubokými doušky.

„Daerenovi Targaryenovi bylo teprve čtrnáct, když dobyl Dorne,“ pokračoval Jon. Mladý Drak byl jedním z jeho hrdinů.

„Dobyl ho na jedno léto,“ poznamenal jeho strýc. „Ten tvůj chlapecký král ztratil deset tisíc mužů, když to místo dobýval, a dalších padesát tisíc, když se je snažil udržet. Někdo mu měl říct, že válka není hra.“ Znovu se zhluboka napil vína. „Kromě toho,“ řekl, otíraje si ústa hřbetem ruky, „Daerenovi Targaryenovi bylo teprve osmnáct, když zemřel. Nebo jsi snad na tohle zapomněl?“

„Nezapomněl jsem na nic,“ vychloubal se Jon. Víno jej učinilo chvástavým. Snažil se sedět co nejvzprímeněji, aby svému strýci připadal vyšší. „Chtěl bych sloužit v Noční hlídce, strýčku.“

Přemýšlel o tom dlouze a usilovně, když v noci ležel na lůžku, zatímco jeho bratři spali kolem něho. Robb jednoho dne zdědí Zimohrad a jako Strážce severu bude velet mocné armádě. Bran a Rickon se stanou Robbovými vazaly a budou vládnout svým pevnostem v jeho jménu. Jeho sestry Arya a Sansa se provdají za dědice jiných mocných rodů a odeberou se na jih jako paní svých vlastních hradů. Jaké místo ale může doufat, že dostane on, bastard?

„Ty nevíš, oč žádáš, Jone. Noční hlídka je bratrstvem, pevně sevřeným přísahou. Nemáme žádné rodiny. Žádný z nás nikdy nezplodí syna. Naší manželkou je povinnost. Naší milenkou je čest.“

„Bastard taky může mít svou čest,“ namítl Jon. „Jsem připraven složit vaši přísahu.“

„Jsi čtrnáctiletý chlapec,“ namítl Benjen. „Ne muž, zatím ne.“

Dokud jsi nepoznal ženu, nemůžeš pochopit, čeho by ses vzdával.“

„Na tom mi nezáleží!“ vybuchl Jon rozohněně.

„Možná by záleželo, kdybys věděl, co to znamená,“ řekl Benjen. „Kdybys věděl, co tě ta přísaha bude stát, méně bys dychtil zaplatit tu cenu, synu.“

Jon cítil, jak v něm narůstá vztek. „Já nejsem tvůj syn!“

Benjen Stark vstal. „To je mi líto.“ Položil ruku na Jonovo rameno. „Přiď za mnou, až sám zplodíš pár bastardů, a pak uvidíme, jaké jsou tvoje pocity.“

Jon se celý třásl. „Já nikdy žádného bastarda nezplodím,“ vyslovil důrazně. „*Nikdy!*“ Vyplivl to jako hadí jed.

Najednou si uvědomil, že stůl ztichl a oči všech přítomných se upírají na něho. Cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Vstal.

„Omluvte mě,“ řekl s poslední špetkou důstojnosti. Otočil se a utekl předtím, než ho mohli vidět plakat. Zřejmě vypil víc vína, než si uvědomoval. Když se snažil odejít, chodidla se pod ním zapletla, zavrával, vrazil do služebné a vyrazil jí z rukou džbán kořeněného vína, který spadl na podlahu a rozbil se. Kolem něj zaburácel smích a Jon ucítil slzy na tvářích. Někdo se pokoušel postavit ho. Vyškubl se z jeho sevření a napolo slepý se rozběhl ke dveřím. Duch mu běžel v patách ven do noci.

Nádvoří bylo prázdné a tiché. Na cimbuří vnitřních hradeb stál na hlídce osamělý strážný, s pláštěm těsně přitaženým k tělu na ochranu proti chladu. Vypadal znuděně a byl na něj žalostný pohled, když se tam tak choulil, ale Jon by si s ním bez váhání vyměnil místo. Jinak byl hrad tmavý a prázdný. Jon kdysi viděl opuštěnou pevnost, strašidelné místo, kde se nic nehýbalo, jen vítr a kameny mlčely o jakýchkoli lidech, co tam kdysi žili. Zimohrad mu to místo dnes večer připomněl.

Z otevřených oken za ním se linuly zvuky hudby a písní. Byly to ty poslední věci, které chtěl Jon slyšet. Otřel si slzy do rukávu košile, vztekly sám na sebe, že je nechal vytrysknout, a otočil se k odchodu.

„Chlapče,“ ozval se za ním hlas. Jon se otočil.

Na římse nade dveřmi do Velké síně seděl Tyrion Lannister a přehlížel odtamtud celý svět jako groteskní chrlič. Skřet se na něj zašklebil. „To zvíře, co máš, to je vlk?“

„Zlovlk,“ odpověděl Jon. „Jmenuje se Duch.“ Hleděl vzhůru na malého muže a na svoje zklamání rázem zapomněl. „Co děláš tam nahoře? Proč nejsi na hostině?“

„Příliš horko, příliš hlučno a vypil jsem příliš mnoho vína,“ odpověděl trpaslík. „Už dávno jsem zjistil, že zvracet na svého bratra je považováno za výraz nezdvořilosti. Mohl bych se na tvého vlka podívat zblízka?“

Jon zaváhal, pak pomalu přikývl. „Dokážeš slézt nebo ti mám přinést žebřík?“

„Ach, zapomeň na to,“ odvětil malý muž. Odstrčil se od okraje římsy a skočil do vzduchu. Jon zalapal po dechu a pln údivu se díval, jak Tyrion Lannister stočený do koule proletěl kolem něho, zlehka přistál na ruku a pozpátku se vyšvihl na nohy.

Duch před ním nejistě odběhl stranou.

Trpaslík se oprášil a dal se do smíchu. „Mám dojem, že jsem tvého vlka vyděsil. Omlouvám se.“

„On se nebojí,“ řekl Jon. Poklekl a zavolal: „Duchu, pojď sem. Pojď. Sem ke mně.“

Vlčí štěně přihopkalo blíž a strčilo čenichem do Jonova oblíčeje, ale opatrným okem dál pozorovalo Tyriona Lannistera, a když trpaslík natáhl ruku, aby je pohladil, stáhlo se zpátky a obnažilo tesáky v bezhlesém zavrčení. „Je plachý, vid’?“ poznamenal Lannister.

„Sedni, Duchu,“ nařídil mu Jon. „Hodný. Buď zticha.“ Pohlédl na trpaslíka. „Teď se ho můžeš dotknout. Nepohne se, dokud mu to nenařídím. Cvičím ho.“

„To vidím,“ řekl Lannister. Pocuchal sněhobílou srst mezi Duchovými ušima a řekl: „Pěkný vlk.“

„Kdybych tu nebyl, roztrhl by ti hrdlo,“ řekl Jon. Ve skutečnosti to zatím nebyla pravda, ale brzy bude.

„V tom případě bys měl raději zůstat poblíž,“ řekl trpaslík. Naklonil svoji příliš velkou hlavu na stranu a pohlédl na Jona odlišně zbarvenými očima. „Já jsem Tyrion Lannister.“

„Já vím,“ řekl Jon. Vstal. Když stál, byl větší než trpaslík. Navozovalo mu to pocit moci.

„Ty jsi bastard Neda Starka, vid’?“

Jon cítil, jak jím proběhla vlna chladu. Pevně stiskl rty k sobě a nic neřekl. „Urazil jsem tě?“ zeptal se Lannister. „Omlouvám

se. Trpaslíci nemusí být taktní. Generace ztřeštěných šašků ve strakatých šatech mi vysloužily právo nevkusně se oblékat a pronášet neuvážené věci, které mi přicházejí na mysl.“ Zašklebil se. „Ty ale *jsi* bastard.“

„Lord Eddard Stark je můj otec,“ namítl Jon škrobeně.

Lannister pozoroval jeho obličej. „Ano. Já to vidím. Máš v sobě víc ze severu než tvoji bratři.“

„Nevlastní bratři,“ opravil ho Jon. Byl trpaslíkovou poznámkou potěšen, ale snažil se nedat to najevo.

„Dovol mi dát ti v tom případě radu, bastarde,“ řekl Lannister. „Nikdy nezapomeň, kdo jsi, protože svět na to nezapomene určitě. Udělej to svou předností a nedopusť, aby to bylo tvou slabostí. Obrň se proti tomu a nikdy to nebude použito k tomu, aby ti to ublížilo.“

Jon neměl náladu na ničí rady. „Co ty víš o tom, jaké to je být bastardem?“

„Všichni trpaslíci jsou v očích svých otců bastardy.“

„Jsi skutečným synem své matky, rozený Lannister.“

„Opravdu?“ odvětil trpaslík hlasem plným sarkasmu. „Běž to říct mému otci. Moje matka zemřela, když mne přiváděla na svět, a on si tím nikdy nebyl jistý.“

„Já dokonce ani nevím, kdo moje matka byla,“ řekl Jon tiše.

„Nějaká žena... ve chvíli slabosti. Většinou to tak bývá.“ Obdařil Jona rošťáckým úsměvem. „Pamatuj si tohle, chlapče. Všichni trpaslíci jsou možná bastardy, ale ne všichni bastardi musí být trpaslíky.“ S těmito slovy se otočil a odkráčel zpátky do hodovní síně, pískaje si jakousi melodií. Když otevřel dveře, světlo linoucí se z nich jasně vykreslilo jeho stín přes nádvoří, a v tom okamžiku byl Tyrion Lannister obrovský jako král.

CATELYN

Ze všech komnat Zimohradu byly Catelyniny ložnice těmi nejteplejšími. Zřídka kdy v nich musela nechávat rozdělat oheň. Hrad byl postaven na přírodních horkých pramenech a jejich vroucí vody proudily jeho zdmi a místnostmi jako krev v lidském těle, zaháněly chlad z kamenných síní, plnily prosklené zahrady vlhkým teplem, zabraňovaly zemi promrznout. Na tuctu malých nádvoříček se ve dne v noci kouřilo z hladin malých jezírek. V létě to byla maličkost, která nikomu nestála za pozornost, ovšem v zimě to byl rozdíl mezi životem a smrtí.

Catelynina lázeň byla vždycky horká a plná páry a stěny její ložnice bývaly příjemné na dotek. To teplo jí připomínalo Řekotocí, dny plné slunce s Lysou a Edmurem, ale Ned horko rád neměl. Starkové byli stvořeni pro chlad, zdůrazňoval jí, a ona se tomu smála a říkala mu, že v tom případě jejich hrad zajisté postavili na špatném místě.

A tak, když spolu skončili, Ned se od ní odkulil a vstal z jejího lože, tak jako již tisíckrát předtím. Přešel místnost, odhrnul těžké závěsy, jedno po druhém otevřel vysoká úzká okna a vpustil dovnitř chladný noční vzduch.

Vítr kroužil kolem něj, když tam stál obrácen tváří do tmy, nahý a s prázdnýma rukama. Catelyn si přitáhla kožešiny k bradě a pozorovala ho. Vypadal jaksi menší a zranitelnější, jako mladík, za kterého se před patnácti dlouhými lety provdala

v septu v Řekotočí. Slabiny ji stále bolely od prudkosti jeho milování. Byla to příjemná bolest. Cítila v sobě jeho semeno. Modlila se, aby se v jejím lůně proměnilo v život. Od té doby, co se narodil Rickon, již uplynuly tři roky. Nebyla ještě tak stará, aby mu nemohla porodit dalšího syna.

„Odmítnu to,“ řekl Ned, když se k ní otočil zpátky. Jeho oči byly vystrašené a hlas měl podivně zastřený.

Catelyn se na loži posadila. „To nemůžeš. *Nesmíš.*“

„Mojí povinností je vládnout zde na severu. Nepřeji si stát se Robertovým pobočníkem.“

„Nepochopí to. Je teď králem a králové nejsou jako ostatní lidé. Když mu odmítneš sloužit, bude se divit, proč tomu tak je, a dříve nebo později začne mít podezření, že se stavíš proti němu. Copak nevidíš, jakému nebezpečí nás všechny hodláš vystavit?“

Ned zavrtěl hlavou, odmítal tomu věřit. „Robert by nikdy neublížil mně ani nikomu z těch, co miluji. Jsme si bližší než bratři. Má mě rád. Když jeho nabídku odmítnu, bude soptit, zuřit a proklínat mě, ale za týden se tomu společně zasmějeme. Znáám toho muže!“

„Znával jsi muže,“ řekla. „Král je pro tebe cizím člověkem.“ Catelyn si vzpomněla na mrtvého zlovlka ve sněhu, na zlomené paroží uvízlé hluboko v jeho chřtánu. Musí ho přinutit pochopit to. „Hrdost pro krále znamená hodně, můj pane. Robert urazil celou tu dlouhou cestu, aby tě navštívil, aby tě vyznamenal touto významnou poctou. Ty mu ji nemůžeš hodit zpátky do obličeje.“

„Poctou?“ Ned se hořce zasmál.

„V jeho očích ano,“ řekla.

„A ve tvých?“

„I v mých,“ vybuchla, nyní již rozhněvaná. Copak to sám nevidí? „Jak jinak chceš říkat tomu, že ti nabízí svého vlastního syna ke sňatku s tvou dcerou? Sansa se jednoho dne možná stane královnou. Její synové budou vládnout říši od Zdi až k horám Dorne. Co je na tom tak špatného?“

„Bohové, Catelyn, Sansa je teprve *jedenáct*,“ zasténal Ned. „A Joffrey... Joffrey je...“

Dopověděla to za něj. „... korunní princ a dědic Železného

trůnu. A mně bylo teprve dvanáct, když mne můj otec zaslíbil tvému bratru Brandonovi.“

Nedovy rty se zkroutily v trpkém úšklebku. „Brandonovi. Ano. Brandon by věděl, co má dělat. Ten to věděl vždycky. Všechno to mělo být pro Brandona. Ty, Zimohrad, všechno. On se narodil k tomu, aby se stal královým pobočníkem a otcem královny. Já nikdy nežádal o to, aby tento pohár přešel na mne.“

„Možná ne,“ řekla Catelyn, „ale Brandon je mrtvý, ten pohár na tebe přešel a ty z něj musíš pít, ať se ti to líbí, či ne.“

Ned se od ní odvrátil a pohlédl zpátky do noci. Stál tam a díval se ven do tmy, pozoroval měsíc a možná hvězdy, nebo snad hlídky na hradbách.

Catelyn jeho bolest chápala. Eddard Stark se s ní oženil místo Brandona, jak mu velel zvyk, ale stín jeho mrtvého bratra stále ležel mezi nimi, stejně jako ten druhý, stín ženy, jejíž jméno nikdy neřekl, ženy, která mu porodila nemanželského syna.

Už už se chtěla zvednout a jít za ním, když tu se ozvalo zaklepání na dveře, hlasité a neočekávané. Ned se zamračeně otočil. „Co se děje?“

Přes dveře k nim dolehl Desmondův hlas. „Můj pane, je tady mistr Luwin a prosí o naléhavé slyšení.“

„Pověděl jsi mu, že jsem vydal příkaz, aby mne nikdo nerušil?“

„Ano, můj pane. Trvá na tom.“

„Dobrá tedy. Pošli ho dovnitř.“

Ned přešel k šatníku a vklouzl do těžké róby. Catelyn si na jednu uvědomila, jak je v místnosti chladno. Sedíc vzpřímená na loži si přitáhla kožešiny k bradě. „Snad bychom měli zavřít okna,“ navrhla.

Ned nepřítomně přikývl. Mistr Luwin byl uveden dovnitř.

Byl to malý, prošedivělý muž. Šedivé byly jeho oči, které byly rychlé a mnoho viděly. I vlasy měl šedivé, či alespoň ten zbytek, který mu léta ponechala. Šat měl z šedé vlny, olemovaný bílou kožešinou, v barvách Starků. Jeho velké splývavé rukávy měly uvnitř skryté kapsy. Luwin si do těch kapes vždycky zastrkoval různé věci a také z nich rozličné předměty vytahoval: knihy, dopisy, prapodivné věcičky, hračky pro děti. Catelyn se často

divila, jak je možné, že se vším, co schovává do svých rukávů, mistr Luwin vůbec dokáže zvednout ruce.

Mistr čekal, dokud se za ním dveře nezavřely, a teprve pak promluvil. „Můj pane,“ řekl Nedovi, „promiň, že tě obtěžuji ve chvílích odpočinku. Byl mi zanechán vzkaz.“

Ned se tvářil podrážděně. „Byl zanechán? Kým? Přijel k nám snad jezdec? Nikdo mi o tom neřekl.“

„Žádný jezdec tu nebyl, můj pane. Jenom jsem našel vyřezávanou dřevěnou skříňku, položenou na stůl v mé hvězdárně, zatímco jsem odpočíval. Moji služebníci nikoho neviděli, ale musel ji přinést někdo z královy družiny. Žádné jiné návštěvničky z jihu jsme neměli.“

„Dřevěnou skříňku, říkáš?“ zajímala se Catelyn.

„Uvnitř byla jemně broušená nová čočka pro moji hvězdárnu, podle vzhledu z Myru. Výrobcům čoček z Myru se nikdo nevyrovná.“

Ned se zamračil. Catelyn věděla, že pro tento druh věcí má málo porozumění. „Čočka,“ zabručel. „Co to má se mnou společného?“

„Položil jsem sám sobě tutéž otázku,“ řekl mistr Luwin. „Očividně měla znamenat víc než jen to, co bylo patrné na první pohled.“

Catelyn se pod svými kožešinami zachvěla. „Čočka je nástrojem, který nám pomáhá vidět.“

„To vskutku je.“ Zašmátral prsty po náhrdelníku svého řádu; těžkém řetězu nošeném kolem krku pod róbou, jehož každý článek byl ukut z odlišného druhu kovu.

Catelyn cítila, jak se v ní opět pohnul strach. „Co chtějí, abychom viděli zřetelněji?“

„Na to samé jsem se zeptal sám sebe.“ Mistr Luwin vytáhl ze svého rukávu těsně srolovaný arch papíru. „Skutečný vzkaz jsem našel ukrytý pod falešným dnem, když jsem rozebral skříňku, ve které se čočka nalézala, ale není určen pro moje oči.“

Ned natáhl ruku. „V tom případě mi ho dej.“

Luwin se nepohnul. „Omlouvám se, můj pane. Ten vzkaz není ani pro tebe. Je určen očím lady Catelyn a jenom jí samotné. Mohu jí ho předat?“

Catelyn přikývla, neodvažujíc se promluvit. Mistr položil pa-

pír na stolec vedle její postele. Byl zapečetěn malou skvrnou modrého vosku. Luwin se uklonil a začal se pozpátku vzdalovat.

„Zůstaň tady,“ přikázal mu Ned ponurým hlasem. Pohlédl na Catelyn. „Co je? Moje paní, ty se chvěješ.“

„Mám strach,“ připustila. Natáhla se a vzala dopis do svých třesoucích se rukou. Kožešiny zapomenuty spadly z jejího těla a odhalily její nahotu. V modrém vosku byla otisknuta pečeť měsíce a sokola rodu Arrynů. „Je to od Lysy.“ Catelyn pohlédla na svého manžela. „Nepotěší nás to,“ řekla. „V tom dopise je smutek, Nede, cítím to.“

Ned se zamračil, jeho obličej potemněl. „Otevři ho.“

Catelyn rozlomila pečeť.

Její oči přelétaly nad řádky slov. Zpočátku jí nedávala smysl. Pak se rozpomněla. „Lysa nic neoponechala náhodě. Když jsme spolu jako děvčata vyrůstaly, měly jsme svoji tajnou řeč, kterou znala jen ona a já.“

„Dokážeš to přečíst?“

„Ano,“ připustila Catelyn.

„V tom případě čti.“

„Asi bych měl odejít,“ ozval se mistr Luwin.

„Ne,“ řekla Catelyn. „Budeme potřebovat tvoji radu.“ Odhodila svoje kožešiny a vstala z postele. Když přecházela přes místnost, noční vzduch byl na její holé pokožce studený jako hrob.

Mistr Luwin odvrátil zrak. Dokonce i Ned vypadal šokovaně. „Co to děláš?“ zeptal se.

„Chci zapálit oheň,“ odpověděla mu Catelyn. Našla svůj noční šat a oblékla si ho, pak poklekla před prázdným krbem.

„Mistr Luwin –“ začal Ned.

„Mistr Luwin přivedl na svět všechny moje děti,“ řekla mu Catelyn. „Teď není čas na nějaký falešný stud.“ Vsunula mezi třísky papír a na vrchol hromádky položila těžší polena.

Ned přešel místnost, vzal ji za paži a zvedl ji. Chvilí ji takto držel, s obličejem jen pár palců od jejího. „Moje paní, pověz mi to! Co stojí v tom dopise?“

Catelyn v jeho sevření ztuhla. „Varování,“ řekla tiše. „Pokud máme tolik rozumu, abychom mu dokázali naslouchat.“

Jeho oči pátraly v jejím obličeji. „Pokračuj.“

„Lysa píše, že Jon Arryn byl zavražděn.“

Jeho prsty na její paži ztuhly. „Kým?“

„Lannistery,“ odpověděla. „Královnou.“

Ned její paži pustil. Na její pokožce zůstaly tmavě červené otlaky. „Bohové,“ zašeptal drsným hlasem. „Tvoje sestra je šílená žalem. Neví, co říká.“

„Ví to,“ namítla Catelyn. „Lysa je impulzivní, to ano, ale tento dopis byl pečlivě promyšlen, chytře ukryt. Věděla, že kdyby padl do špatných rukou, znamenalo by to pro ni smrt. Jestliže tolik riskovala, musela mít víc než pouhé podezření.“ Catelyn pohlédla na svého manžela. „Nyní už skutečně nemáme na výběr. *Musíš se stát Robertovým pobočníkem. Musíš s ním odjet na jih a dozvědět se pravdu.*“

Okamžitě viděla, že Ned dospěl k jinému rozhodnutí. „Jediné pravdy, co znám, jsou tady. Jih je hnízdem zmijí, kterému je radno vyhýbat se.“

Luwin se zatahal za svůj těžký náhrdelník, tam, kde ho dřel do měkké kůže na krku. „Pobočník krále má velkou moc, můj pane. Moc zjistit pravdu o smrti lorda Arryna a přivést jeho vrahy před královskou spravedlnost. Moc ochránit lady Arryn a jejího syna, pokud by to nejhorší mělo být pravdou.“

Ned se bezmocně rozhlédl po ložnici. Catelyn by se k němu nejraději rozběhla, ale věděla, že v tu chvíli ho nemůže vzít do náruče. Nejdříve musí Ned vyhrát bitvu sám se sebou, kvůli jejich dětem. „Říkáš, že Roberta miluješ jako svého bratra. Nechal bys svého bratra obklopeného Lannistery?“

„Ať vás oba vezmou Jiní,“ zamumlal Ned ponuře. Odvrátil se od nich a přešel k oknu. Nepromluvil, a neudělal to ani jeho mistr. Mlčky vyčkávali, zatímco Eddard Stark odříkával tiché sbohem domovu, který tolik miloval. Když se konečně odvrátil od okna, byl jeho hlas unavený a plný melancholie a koutky očí se mu vlhce leskly. „Můj otec jednou odešel na jih, aby uposlechl královo předvolání. Nikdy se domů nevrátil –“

„Jiné časy,“ poznamenal mistr Luwin. „Jiný král.“

„Ano,“ přitakal Ned otupěle. Posadil se do křesla vedle krbu. „Catelyn, ty zůstaneš zde na Zimohradu.“

Jeho slova projela jako vlna chladu jejím srdcem. „Ne,“ vyhrk-

la, najednou plná strachu. Má snad být tohle její trest? Už nikdy nevidět jeho tvář, necítit jeho paže kolem svého těla?

„Ano,“ řekl Ned hlasem, který nepřipouštěl žádné námitky. „Musíš místo mne vládnout severu, zatímco já budu za Roberta obstarávat jeho záležitosti. Na Zimohradu vždycky musí být Stark. Robbovi je čtrnáct. Brzy se stane dospělým mužem. Musí se naučit vládnout a já tady nebudu, abych mu to ukázal. Ať je přítomen všem shromážděním rady. Musí být připraven, až přijde jeho čas.“

„Bohové vědí, že ne za mnoho let,“ zamumlal mistr Luwin.

„Mistře Luwine, důvěřuji ti tolik, jako bych věřil své vlastní krvi. Poskytni mojí ženě svůj hlas ve všech záležitostech, malých i velkých. Uč mého syna věcem, které potřebuje znát. Zima se blíží.“

Mistr Luwin ponuře přikývl. Pak padlo ticho, dokud Catelyn nesebrala odvalu a nepoložila mu otázku, odpovědi na niž se obávala ze všech nejvíc. „Co ostatní děti?“

Ned vstal, vzal ji do náruče a podržel její obličej blízko svého. „Rickon je ještě velmi malý,“ řekl něžně. „Měl by zůstat tady s tebou a Robbem. Ostatní vezmu s sebou.“

„To nepřeziju,“ zašeptala Catelyn rozechvěle.

„Přežiješ,“ řekl. „Sansa se musí provdat za Joffreye, to je nyní zcela jasné, nesmíme jim poskytnout sebemenší důvod, aby mohli pochybovat o naší oddanosti. A je nejvyšší čas, aby se Arya naučila způsobům jižanského dvora. Za několik let také dosáhne věku na vdávání.“

Sansa na jihu zazáří, řekla si Catelyn v duchu, a bohové vědí, že Arya potřebuje vytrýbit mravy. Neochotně je ve svém srdci propustila. Ale ne Brana. Nikdy ne Brana. „Ano,“ řekla, „ale prosím, Nede, pro lásku, kterou ke mně chováš, nech Brana se mnou tady na Zimohradu. Je mu teprve sedm.“

„Mně bylo osm, když mne otec poslal do pěstounské péče na Orlí hnízdo,“ namítl Ned. „Ser Rodrik mi řekl, že mezi Robbem a princem Joffreyem panuje nedobrá vztah. To není prospěšné. Bran tu propast mezi nimi může přemostit. Je to milý chlapec, pohotově se směje, člověk si ho snadno zamiluje. Dovol mu vyrůstat s mladými princí, nech ho stát se jejich přítelem, tak jako se Robert stal mým. Náš rod bude v důsledku toho bezpečnější.“

Catelyn věděla, že má pravdu. To vědomí ale nijak nezmírnilo bolest, kterou musela snášet. To znamená, že je ztratí všechny čtyři: Neda, obě děvčata a svého sladkého, roztomilého Brana. Jenom Robb a malý Rickon jí zůstanou. Již nyní se cítila osamělá. Zimohrad byl tak rozlehlým místem. „V tom případě mu nedovol chodit blízko ke zdem,“ řekla statečně. „Víš přece, jak rád Bran šplhá.“

Ned jí slíbal slzy z očí, než stačily stéci. „Děkuji ti, moje paní,“ zašeptal. „Vím, že je to pro tebe těžké.“

„A co Jon Sníh, můj pane?“ zeptal se mistr Luwin.

Catelyn při vyslovení toho jména ztuhla. Ned vycítil její hněv a odtáhl se.

Mnozí mužové zplodili bastardy. Catelyn s tímto vědomím vyrůstala. Nepřekvapilo ji proto, když se v prvním roce svého manželství dozvěděla, že Ned je otcem dítěte jakési dívky, kterou poznal během válečného tažení. Měl svoje mužské potřeby a strávili celá léta od sebe, Ned daleko ve válce na jihu, zatímco ona zůstávala v bezpečí hradu svého otce v Řekotočí. Zaobírala se tehdy spíš Robbem, nemluvnátkem u svého prsu, než myšlenkami na manžela, kterého stěží znala. Přála mu jakoukoli útěchu, které se mu mezi bitvami mohlo dostat. A pokud by se jeho semeno ujalo, očekávala, že se o dítě postará.

Učinil víc než to. Starkové nebyli jako ostatní muži. Ned toho bastarda přivezl s sebou domů a říkal mu „syn“, aby to všichni na severu viděli. Když konečně všechny války skončily a Catelyn přijela na Zimohrad, Jon a jeho kojná se již v Nedově sídle zabydleli.

To ji hluboce ranilo. Ned o jeho matce nemluvil, nikdy se o ní ani slovem nezmínil, ale hrad nemá žádná tajemství a Catelyn slyšela svoje služebné opakovat si příběhy, které slyšely z úst vojáků jejího manžela. Šeptaly si o seru Arthuru Dayneovi, Meči jitra, nejnebezpečnějším ze Sedmi rytířů Aerysovy Královské gardy. A o tom, jak ho jejich pán porazil v souboji muže proti muži. Vypravovaly si i o tom, jak Ned přivezl meč sera Arthura zpátky jeho krásné mladé sestře, která jej očekávala v hradu zvaném Hvězdopád na břehu Letního moře. Lady Ašara Dayne, vysoká a bledá, s pronikavýma fialovýma očima. Dva týdny trvalo, než sebrala odvalu, ale nakonec, jednoho večera na loži,

se Catelyn přece jen zeptala na pravdu o tom, jak to bylo, zeptala se ho přímo do očí.

To bylo jen jednou za celá ta léta, kdy ji Ned vyděsil. „Na Jona se mne nikdy neptej,“ řekl jí hlasem chladným jako led. „Je to moje krev, a to je všechno, co potřebuješ vědět. A teď mi povíš, kde jsi slyšela to jméno, moje paní.“ Byla mu zavázána poslušností, řekla mu to, a od té doby veškeré šeptání ustalo a jméno Ašary Dayne na Zimohradu už nikdo nikdy neslyšel.

Jakákoli žena byla Jonovou matkou, Ned ji musel vášnivě milovat, protože nic, co Catelyn řekla, jej nepřesvědčilo, aby hoča poslal pryč. Byla to jediná věc, kterou mu nikdy neodpustila. Naučila se svého manžela milovat celým svým srdcem, ale nikdy v sobě nenašla lásku, kterou by dala Jonovi. Kvůli Nedovi by mlčky strpěla i tucet bastardů, pokud by jí nebyli na očích. Jon jí ale byl na očích stále, a jak vyrůstal, připomínal Neda mnohem víc než kterýkoli z jeho manželských synů, jež mu sama porodila. Tím to bylo horší. „Jon musí odejít,“ řekla nyní.

„On a Robb jsou si blízcí,“ namítl Ned. „Doufal jsem...“

„Tady zůstat nemůže,“ řekla Catelyn, která mu skočila do řeči. „Je to tvůj syn, ne můj. Já ho tady nechci.“ Věděla, že jsou to krutá slova, ale byla to pravda. Ned chlapci neprokáže žádnou laskavost, když ho nechá na Zimohradu.

Pohled, kterým ji Ned obdaroval, byl sklíčený. „Dobře víš, že na jih ho s sebou vzít nemohu. U dvora pro něj nebude místo. Chlapec se jménem bastarda... Víš, co by o něm řekli. Stranili by se ho.“

Catelyn obrnila svoje srdce proti němé prosbě v manželových očích. „Říkají, že tvůj přítel Robert sám zplodil celý tucet bastardů.“

„Ale žádného z nich nikdy neviděli u dvora!“ vybuchl Ned. „Ta Lannisterovic ženská se o to postarala. Jak můžeš být tak proklatě bezcitná, Catelyn? Vždyť je to jen chlapec. On –“

Nechával se unášet svým hněvem. Možná by řekl víc, nebýt mistra Luwina, který do jejich rozhovoru zasáhl. „Nabízí se zde další řešení,“ řekl mistr tichým hlasem. „Tvůj bratr Benjen za mnou kvůli Jonovi přišel před pár dny. Zdá se, že ten hoch má aspirace stát se jedním z černých.“

Ned se zatvářil šokovaně. „On požádal o to, aby se mohl připojit k Noční hlídce?“

Catelyn neřekla nic. Nechávala Neda, ať si to v klidu promyslí; její hlas by teď nebyl vítán. Ale nejráději by v tom okamžiku mistra políbila. Nabídl jim dokonalé řešení. Benjen Stark byl jedním z bratří, kteří odpřisáhli věrnost Noční hlídce. Jon se mu stane synem, dítětem, které nikdy neměl. A až přijde čas, chlapec sám složí přísahu. Nezplodí žádné děti, které by jednoho dne mohly ohrožovat nárok Catelyniných vlastních vnoučat na Zimohrad.

„Sloužit na Zdi je velkou ctí, můj pane,“ řekl mistr Luwin.

„A dokonce i bastard to v Noční hlídce může dotáhnout daleko,“ uvažoval Ned nahlas. Přesto byl jeho hlas stále plný obav. „Jon je ještě tak mladý. Kdyby mne o to požádal jako dospělý muž, byla by to jiná věc, ale čtrnáctiletý chlapec...“

„Těžká oběť,“ souhlasil mistr Luwin. „Jenomže teď jsou těžké časy, můj pane. Jeho úděl nebude o nic krutější než tvůj nebo tvé paní.“

Catelyn pomyslela na tři děti, které musí ztratit. Bylo těžké mlčet.

Ned se od nich odvrátil a zahleděl se z okna. Jeho dlouhý obličej byl tichý a zamyšlený. Nakonec si povzdechl a otočil se k nim zpátky. „Dobrá tedy,“ řekl mistru Luwinovi. „Myslím, že tohle řešení bude nejlepší. Promluví s Benem.“

„Kdy to řekneme Jonovi?“ zeptal se mistr.

„Až budeme muset. Je nezbytné vykonat přípravy. Potrvá dva týdny, než budeme hotovi k odjezdu. Raději bych Jona nechal těšit se z těchto posledních několika společných dnů. Léto brzy skončí a dětství taky. Až přijde čas, sám mu to řeknu.“

ARYA

Aryiny stehy byly zase křivé. Polekaně se na ně zamračila a pohlédla tam, kde seděla mezi ostatními dívkami její sestra Sansa. Sansina výšivka byla nádherná. Každý to říkal. „Sansina práce je tak krásná jako ona sama,“ vychvalovala ji jednou septa Mordane před její matkou. „Má tak jemné, šikovné ruce.“ Když se lady Catelyn ptala na Aryu, septa si odfrkla. „Arya má ruce kováře.“

Arya pokradmu pohlédla na druhý konec místnosti, s obavami, že septa Mordane by mohla číst její myšlenky, ale septa jí dnešního dne vůbec nevěnovala pozornost. Seděla vedle princezny Myrcelly, usmívala se a rozplývala se obdivem. Nestávalo se často, aby byla septa obdařena privilegiem vyučovat královskou dceru ženským uměním, jak řekla, když královna přivedla Myrcellu, aby se k nim připojila. Arya si pomyslela, že Myrcelliny stehy také vypadají trochu křivě, ale člověk by to rozhodně nepoznal ze způsobu, jakým septa Mordane princeznu práci vychvalovala.

Znovu pohlédla na svou vlastní výšivku, snažila se přijít na způsob, jak ji zachránit, ale pak si povzdechla a odložila jehlu. Zamračeně se podívala na svoji sestru. Sansa při práci vesele brebentila. Beth Cassel, malá dcerka sera Rodrika, seděla u jejíh nohou a hltala každé slovo, které Sansa řekla, a Jeyne Poole se k ní nakláněla a šeptala jí cosi do ucha.

„Co si to tam povídáte?“ zeptala se Arya náhle.

Jeyne se na ni překvapeně podívala, pak se zahihňala. Sansa se zatvářila rozpačitě a Beth se začervenala. Žádná jí neodpověděla.

„Povězte mi to,“ naléhala Arya.

Jeyne se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že septa Mordane neposlouchá. Myrcella právě něco řekla a septa se hlasitě zasmála spolu s ostatními dámami.

„Mluvily jsme o princi,“ řekla Sansa, hlasem jemným jako políbení.

Arya věděla, kterého prince má na mysli: Joffreye, samozřejmě. Toho vysokého, pohledného. Sansa vedle něho musela sedět na hostině. Aryu posadili vedle toho malého tlustého. Samosebou.

„Joffreyemu se tvoje sestra líbí,“ zašeptala Jeyne pyšně, jako by to mělo něco společného s ní. Byla dcerou majordoma Zimohradu a Sansinou nejmilejší přítelkyní. „Řekl jí, že je velmi krásná.“

„Ožení se s ní,“ řekla malá Beth zasněně a objala si kolena rukama. „Pak se Sansa stane královnou celé říše.“

Sansa měla tolik skromnosti, že se začervenala. Červenala se půvabně. Všechno dělá půvabně, pomyslela si Arya s tupým vzdorem. „Beth, neměla by sis vymýšlet,“ usměrnila Sansa mladší dívku, nežně ji hladíc po vlasech, aby vyrovnala příkrost svých slov. Pohlédla na Aryu. „Co ty si myslíš o princi Joffovi, sestro? Je velmi galantní, nemyslíš?“

„Jon říká, že vypadá jako holka,“ odpověděla Arya.

Sansa si nad svým vyšíváním povzdechla. „Ubohý Jon,“ řekla. „Žárlí, protože je to bastard.“

„Je to náš bratr,“ řekla Arya až příliš nahlas. Její hlas prořízl odpolední ticho věžní místnosti.

Septa Mordane zvedla oči. Měla kostnatý obličej, pichlavé oči a malá ústa bez rtů, stvořená k mračení. „O čem to tam spolu mluvíte, děti?“

„Náš *nevlastní* bratr,“ opravila Aryu Sansa, tiše a precizně. Usmála se na septu. „Arya a já jsme se bavily o tom, jak jsme potěšeny, že tu princeznu máme dnes s námi,“ řekla.

Septa Mordane přikývla. „Vskutku. Je to pro nás velká čest.“ Princezna Myrcella se při komplimentu nejistě usmála. „Aryo,

proč nepracuješ?“ zeptala se septa. Vstala a zamířila k nim přes místnost, provázena hlasitým šustěním svých naškrobených sukní. „Ukaž mi svoje vyšívání.“

Arya by nejraději začala křičet. To je celá Sansa, takhle probudit septinu pozornost. „Tady je,“ řekla zamračeně a zvedla k ní svou práci.

Septa si prohlížela látku. „Aryo, Aryo, Aryo,“ řekla. „Takhle to nepůjde. Takhle to rozhodně nepůjde.“

Všichni se na ni dívali. Bylo to na ni víc, než dokázala snést. Sansa byla příliš dobře vychovaná, než aby se sestřinu pokoření smála, ale Jeyne se uculovala i za ni. Dokonce i princezna Myrcella vypadala, jako by jí Aryi bylo líto. Arya cítila, jak se jí derou slzy do očí. Vstala ze židle a zbrkle se rozběhla ke dveřím.

Septa Mordane za ní zavolala. „Aryo, vrať se zpátky! Neopovaž se udělat další krok! Tvoje matka se o tom dozví. A navíc před zraky královské princezny! Všechny nás před ní zahanbuješ!“

Arya se zastavila u dveří, a kousajíc se do rtu, obrátila se zpátky do místnosti. To už jí po tvářích stékaly slzy. Podařilo se jí mírně se uklonit Myrcelle. „Když dovolíš, moje paní.“

Myrcella na ni zamrkala a pohlédla na svoje dámy, aby jí poradily, co má dělat. Pokud však ona byla nejistá, septa Mordane rozhodně nebyla. „Kam máš v úmyslu jít, Aryo?“ zeptala se.

Arya na ni zamračně pohlédla. „Jdu kovat koně,“ odpověděla sladkým hlasem. Výraz šoku na septině tváři pro ni byl alespoň malým zadostiučiněním. Pak se otočila na patě a znovu se rozběhla, berouc schody tak rychle, jak jí to nohy dovolovaly.

Nebylo to spravedlivé. Sansa měla všechno. Sansa byla o dva roky starší; možná že do doby, než se narodila Arya, nic pro ni už nezbylo. Často jí to takto připadalo. Sansa uměla šít, tančit a zpívat. Psala básně. Uměla se oblékat. Zdělila vysoké lícní kosti jejich matky a husté zlatohnědé vlasy Tullyů. Arya se vyvedla po jejich otci. Její vlasy byly matně hnědé a obličej měla dlouhý a vážný. Jeyne jí říkávala Arya Koňská tvář, a tiše ržála pokaždé, když se ocitla v její blízkosti. Bylo bolestivé, že jedinou věcí, kterou Arya zvládala lépe než její sestra, byla právě jízda na koni. A také vedení domácnosti. Sansa nikdy neměla hlavu

na čísla. Pokud se provdá za prince Joffa, Arya doufala, že si pro dobro jeho pokladny opatří dobrého správce.

Nymeria, která na ni čekala ve strážní místnosti u úpatí schodiště, vstala v okamžiku, kdy Aryu spatřila. Arya se na ni usmála. Vlčí štěně ji milovalo, třebaže nikdo jiný ji rád neměl. Všude chodily spolu a Nymeria spala v jejím pokoji, v nohách její postele. Kdyby to matka nezakázala, Arya by si vlče vzala i do věže k vyšívání. Ať si *potom* septa Mordane stěžuje na její křivé stehy.

Když ji Arya odvažovala, Nymeria radostně chňapala po její ruce. Měla žluté oči. Kdykoli se v nich zachytilo sluneční světlo, zaleskly se jako dvě zlaté mince. Arya ji pojmenovala po válečnické královně Rhoynů, která svůj lid převedla přes Úzké moře. I to způsobilo velké pozdvižení. Sansa samozřejmě pojmenovala svoje vlče „Lady“. Arya protáhla obličej a pevně k sobě vlče přitiskla. Nymeria jí olízla ucho a Arya se zahihňala.

Septa Mordane mezitím již určitě poslala vzkaz její matce. Když odejde do své komnaty, najdou ji tam. Arya nechtěla, aby ji našli. Měla lepší nápad. Chlapci se dole na nádvoří procvičovali v šermu. Chtěla zas vidět, jak Robb položí na lopatky toho galantního prince Joffreye. „Pojď,“ zašeptala na Nymeriu. Vstala a rozběhla se, s vlkem běžícím jí těsně v patách.

Na krytém mostě mezi zbrojnicí a Velkou věží bylo okno, ze kterého byl výhled na celé nádvoří. Právě tam spolu zamířily.

Přiběhly tam, Arya zčervenala a bez dechu, a našly Jona sedícího na okenním sedátku, s nohou nenuceně zvednutou k bradě. Pozoroval dění pod sebou, tak do něj zabrán, že si nevšiml jejich příchodu, dokud jim jeho bílý vlk nevyběhl vstříc. Nymeria se opatrně kradla blíž. Duch, již větší než jeho sourozenci, ji očichal, láskyplně chňapl po jejím uchu a posadil se zpátky na zem.

Jon se na ni zvědavě podíval. „Neměla bys pracovat na svých stezích, sestřičko?“

Arya na něj protáhla obličej. „Chtěla jsem je vidět bojovat.“
Usmál se. „V tom případě pojď sem ke mně.“

Arya se vyšplhala do okna a posadila se k němu, do chóru úderů, nárazů a hekání ze zdola z nádvoří.

K jejímu zklamání probíhal výcvik mladších chlapců. Bran byl

mohutně vycpán, takže vypadal, jako by byl přivázan k péřové matraci, a princ Tommen, který byl sám o sobě tlustoučký, vypadal jako vypasená malá koule. Těžce oddechovali, funěli a naráželi jeden do druhého ocelí vyztuženými dřevěnými meči pod bedlivým dozorem starého sera Rodrika Cassela, zbrojmistra, statného a chrabrého muže s úchvatnými bílými licousy na tvářích. Pokřikoval na ně tucet diváků, mužů a chlapců, aby jim dodali kuráže, a Robbův hlas byl mezi nimi nejsilnější. Za ním viděla Theona Greyjoye, v černém kabátci s vyšitou krakaticí jeho rodu na hrudi a s výrazem suchého pohrdání na tváři. Oba bojovníci se již potáceli. Arya usuzovala, že spolu zápolí už hodnou chvíli.

„O něco větší dřina než vyšívání,“ poznamenal Jon.

„O něco větší *zábava* než vyšívání,“ oplatila mu to Arya. Jon se zakřenil, natáhl se k ní a pocuchal jí vlasy. Arya se začervenala. Vždycky si byli blízcí. Jon měl obličej jejich otce, stejně jako ona. Byli mezi ostatními jediní. Robb, Sansa, Bran, a dokonce i malý Rickon, ti všichni zdělili podobu Tullyů, příjemné úsměvy a oheň ve vlasech. Když byla Arya malá, vždycky měla strach, že to znamená, že je taky nemanželská. Byl to Jon, za kterým chodívala ve svém strachu, a Jon, který ji zas a znovu ujišťoval, že se nemá čeho obávat.

„Proč nejsi dole na nádvoří?“ zeptala se ho Arya.

Napolo se na ni usmál. „Bastardům není dovoleno ubližovat malým princům,“ řekl. „Jakékoli modřiny, které při výcviku utřít, musí pocházet od urozených protivníků.“

„Ach tak.“ Arya upadla do rozpaků. Měla si to uvědomit. Už podruhé toho dne ji napadlo, že život není spravedlivý.

Pozorovala svého malého bratra, jak mečem sekl do Tommena. „Vedla bych si stejně dobře jako Bran,“ řekla. „Je mu teprve sedm. Mně je devět.“

Jon na ni pohlédl s moudrostí svých čtrnácti let. „Jsi příliš kostnatá,“ řekl. Vzal ji za paži, aby nahmatal její svaly. Pak si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že bys vůbec uzvedla meč, sestřičko, natož jím ještě dokázala mávnout.“

Arya vytrhla paži z jeho sevření a zamračila se na něj. Jon jí znovu pocuchal vlasy. Pozorovali Brana a Tommena, jak se v kruhu pohybují kolem sebe navzájem.

„Vidíš prince Joffreye?“ zeptal se Jon.

Neviděla ho, ne při prvním pohledu, ale když se podívala znovu, našla ho vzadu, ve stínu vysoké kamenné zdi. Byl obklopen muži, které nepoznávala, mladými panoši oděnými do barev Lannisterů a Baratheonů, a všichni pro ni byli cizinci. Bylo mezi nimi i několik starších mužů; rytířů, jak předpokládala.

„Podívej se na erb na jeho kabátci,“ pobídl ji Jon.

Arya se podívala. Na princově prošivaném kabátci byl vyšit ozdobný erb a ta výšivka byla vskutku jedinečná. Erb byl uprostřed rozdělen na dvě poloviny; na jedné straně byl korunovaný jelen královského rodu, na druhé lev Lannisterů.

„Lannisterové jsou náležitě hrdí,“ poznamenal Jon. „Člověk by si myslel, že královský erb postačí, ale jim ne. Rod jejich matky je pro ně co do cti rovnocenný královu.“

„Ta žena je v jejich rodině stejně důležitá jako král!“ protestovala Arya.

Jon se dal do smíchu. „Možná bys měla udělat to samé, sestřičko. Spárovat ve svém erbu Tullye se Starky.“

„Vlk s rybou v tlamě?“ Ta myšlenka ji rozesmála. „To by vypadalo hloupě! Kromě toho, když dívka neumí bojovat, tak proč by měla mít kabátec s erbem?“

Jon pokrčil rameny. „Dívky mají erby, ale ne meče. Bastardi mají meče, ale ne erby. Já si to nevymyslel, sestřičko.“

Z nádvoří pod nimi k nim dolehl výkřik. Princ Tommen se válel v hlíně, snažil se vstát a nedařilo se mu to. Se všemi svými vycpávkami vypadal jako želva převržená na záda. Bran nad ním stál se zdviženým dřevěným mečem, hotový udeřit do něj znovu v okamžiku, kdy se zvedne na nohy. Muži se dali do smíchu.

„Stačí!“ zvolal ser Rodrik. Vzal prince za ruku a zvedl ho. „Bojovali jste dobře. Lewe, Donnisi, pomozte jim z brnění.“ Rozhlédl se kolem. „Princi Joffreyi, Robbe, dáte si další kolo?“

Robb, již upocený z předchozího zápasu, dychtivě popošel kupředu. „Rád.“

Joffrey v odpověď na Rodrikovu výzvu přešel do slunečního světla a jeho vlasy v něm zazářily jako tekuté zlato. Tvářil se znuděně. „Tohle je hra pro děti, sere Rodriku.“

Theon Greyjoy vybuchl v hlasitý smích. „Vždyť vy jste děti,“ řekl výsměšně.

„Robb možná dítě je,“ opáčil Joffrey. „Já jsem princ. A už mě unavuje bušit do Starků dřevěným mečem.“

„Utržil jsi víc úderů, než jsi rozdal, Joffe,“ poznamenal Robb. „Ty se mě bojíš?“

Princ Joffrey na něj pohlédl. „Och, jsem z tebe vyděšený. Jsi o tolik starší.“ Někteří z Lannisterových mužů se zasmáli.

Jon zamračene hleděl na výjev pod nimi. „Ten Joffrey je ale pěkný náfuka,“ řekl Arye.

Ser Rodrik se zamyšleně tahal za svoje bílé licousy. „Co navrhuješ?“ zeptal se prince.

„Skutečnou ocel.“

„Přijímám,“ vyhrkl Robb v odpověď. „Budeš litovat!“

Zbrojmistr položil ruku na Robbovo rameno, aby ho uklidnil. „Ocel je příliš nebezpečná. Dovolím vám turnajové meče s tupými hranami.“

Joffrey neřekl nic, ale před prince se protlačil muž, kterého Arya neznala, vysoký rytíř s černými vlasy a obličejem plným jizev po spáleninách. „Toto je tvůj princ. Kdo jsi ty, že se opovžuješ zakazovat mu bojovat ostrým mečem, *sere*?“

„Jsem zbrojmistr Zimohradu, Clegane, a uděláš dobře, když si to zapamatuješ.“

„Ty tady cvičíš ženy?“ dotazoval se spálený muž. Byl svalnatý jako býk.

„Cvičím *rytíře*,“ odvětil ser Rodrik jedovatě. „Ocel dostanou, až na to budou připraveni. Až na to budou mít věk.“

Spálený muž pohlédl na Robba. „Jak starý jsi, chlapče?“

„Je mi čtrnáct,“ odpověděl Robb.

„Já zabil člověka ve dvanácti. A můžeš si být jistý, že to nebylo tupým mečem.“

Arya viděla, jak se Robb naježil. Jeho pýcha byla raněna. Otočil se k seru Rodrikovi. „Dovol mi to. Já ho porazím.“

„V tom případě ho poraž turnajovým mečem,“ trval na svém ser Rodrik.

Joffrey pokrčil rameny. „Přijď a utkej se se mnou, až budeš starší, Starku. Pokud nebudeš *příliš* starý.“ Z hloučku Lannisterových mužů se ozval smích.

Nádvořím se rozlehlo Robbovo klení a nadávky. Šokovaná Arya si přikryla ústa dlaní. Theon Greyjoy popadl Robba za paži, aby ho udržel v bezpečné vzdálenosti od prince, a ser Rodrik se v úleku popotahoval za svoje licousy.

Joffrey potlačil zívnutí a otočil se ke svému mladšímu bratrovi. „Pojď, Tommene,“ řekl. „Hodina her skončila. Nechme dětem jejich skotačení.“

To vyvolalo další vlnu smíchu od Lannisterů, další kletby od Robba. Obličej sera Rodrika byl pod jeho bílými licousy temně rudý. Theon svíral Robba v železném stisku tak dlouho, dokud princ a jeho družina neodešli.

Jon se díval, jak odcházejí, a Arya pozorovala Jona. Jeho obličej byl nehybný jako hladina jezírka v srdci božího háje. Nakonec sklouzl z okenního parapetu. „Představení skončilo,“ řekl. Sklonil se, aby podrbal Ducha za ušima. Bílý vlk vstal a otřel se mu o nohy. „Měla bys běžet do svého pokoje, sestřičko. Septa Mordane určitě bude na číhané. Čím déle se budeš schovávat, tím přísnější bude trest. Budeš pak muset vyšívat celou zimu. Až přijde jarní tání, najdou tvoje tělo s jehlou stále pevně sevřenou mezi zmrzlými prsty.“

Arya to za vtipné nepovažovala. „Já vyšívání nenávidím!“ řekla rozohněně. „To není spravedlivé!“

„Nic není spravedlivé,“ řekl Jon. Znovu pocuchal její vlasy a zamířil pryč. Duch se neslyšně vydal za ním. Nymeria také šla za nimi, ale když viděla, že Arya stojí na místě, zastavila se a ohlédla se na ni.

Neochotně se otočila a vydala se opačným směrem.

Bylo to horší, než si Jon myslel. Nebyla to jen septa Mordane, kdo na ni čekal v jejím pokoji. Byla to septa Mordane a její matka.

B R A N

Lovci vyjeli z hradu již za svítání. Král toužil po divokém kanci k hostině naplánované na dnešní večer. Princ Joffrey jel se svým otcem a Robbovi také dovolili připojit se k lovecké družině. Strýc Benjen, Jory, Theon Greyjoy, ser Rodrik, a dokonce i královnin legrační malý bratr, ti všichni vyjeli s nimi. Koneckonců, byl to poslední lov. Zítra časně zrána se všichni vydají na dalekou cestu na jih.

Brana nechali doma s Jonem, děvčaty a Rickonem. Jenomže Rickon byl ještě maličký a děvčata byla jenom děvčata a Jon a jeho vlk nebyli nikde k nalezení. Bran je ovšem nijak usilovně nehledal. Myslel si, že Jon se na něho zlobí. Zdálo se, že Jon má poslední dobou vztek na každého. Bran netušil proč. Odjede se strýcem Benem na Zeď, aby se připojil k Noční hlídce. Podle Brana to bylo téměř stejně dobré jako odjet na jih s králem. To Robb byl jediným, koho tu nechají, ne Jon.

Celé dny se Bran stěží mohl dočkat, až bude pryč. Pojede po Královské cestě na svém vlastním koni, ne na poníkovvi, ale na opravdovém koni. Jeho otec se stane pobočníkem krále a budou žít v červeném hradě v Králově přístavišti, v hradě, který postavili dračí lordi. Stará chůva povídala, že tam straší, že ve sklepeních byly spáchány strašlivé věci a na zdech tam visí dračí hlavy. Stačilo, když na to Bran pomyslel, a začal se celý třást, ale strach neměl. Jak by se mohl bát? Jeho otec tam bude s ním, a rovněž král se všemi svými rytíři a zbrojnoši.